

Merkez Bankası rezervlerinin maliyeye aktarıldığı, tüm döviz mevduat hesaplarının kullanıma açılmasına rağmen durdurulamayan döviz kurundaki yükseliş, ekonomik krizin derinleşmesine bulunamayan çözüm ve bunun yönetilmesinde girilen çıkmaz sokak yeni bir krizin fitilini ateşlediği gibi, aynı zaman da sistemin yapısından kaynaklı bir sorunun "damat da olsa" üstüne yıkılıp kurban etmekten geri durmayacağını göstermiştir.

Yeni Demokrasi

12 KASIM-26 KASIM 2020 ■ YIL: 3 ■ SAYI: 74 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK s.4

**Saldırı Yasaları Sınıfın Haklı İsyanıyla,
Mücadelesiyle Püskürtülecektir!**

İş gücünü daha da ucuz ve güvensiz hale getirecek saldırılar her fırsatta ileriye götürülmeye çalışılmaktadır. Bugün de salgınla birliktesaldırıları kademeli olarak devam etmektedir. İşçi sınıfının temel hak ve kazanımlarına yönelik saldırıyı bu aşamada üç başlık altında toplayabiliriz. Nereden başlarsak başlayalım işçilerin yararına olduğu söylenen gerekçelerin tümü komprador sermayenin, patronların sınıfsal çıkarlarına hizmet etmektedir.

RÖPORTAJ s.8

**"Ölülerimize Anlam ve Değer
Yüklemeye Devam Edeceğiz!"**

Bu iki Said ve bir Seyit'in içerlerine girebilecekleri bir mezarları yok; kendi ülkelerinde, kendi coğrafyalarında. Bu durum Türkiye Cumhuriyeti'nde devletin egemenliğini kabul etmeyenlerin başına gelebileceklerin en net resmidir, çok berraktır. Kendi ülkende içine girebilecek dört metre-kare mezar bulamıyorsun, bu tartışmanın odak noktası burasıdır.

EMEĞİMİZ VE GELECEĞİMİZ İÇİN MÜCADELEYE!

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

kendi mücadele tarihlerini sınıf mücadelesinin içinde yazdılar

15

GENÇLİK

eğitimde büyüyen eşitsizlik virüsün değil sistemin eseridir

18

KAVGA OKULU

görev bilincini ve devrim iddiamızı kuşanarak partileşelim!

YDK: "Rosa ve Asmin Şahsında Kavgayı Omuzluyoruz!"

Yeni Demokrat Kadın "Rosa ve Asmin Şahsında Kavgayı Omuzluyoruz! Mücadeleyi Büyütüyoruz!" şiarıyla kadın buluşması gerçekleştirdi. 6-9 Eylül ve 1-4 Ekim tarihlerinde Dersim Ovacık'ta ölümsüzleşen Halk Savaşçıları Fadime Çakıl (Rosa) ve Gökçe Kurban (Asmin)'a atfedilen buluşmada kadınlar bir araya geldi.

YDK'nın "Merhaba fabrikalarda, alanlarda, okullarda emeği, mücadeleyi, direnişi ilmek ilmek ören kadınlar, merhaba doğasına, yaşam alanına sahip çıkan köylerde bedenini iş makinelerine barikat yapan kadınlar, merhaba gelecek biziz diyerek mücadeleyi büyüten genç kadınlar, merhaba dağ başlarını mesken eyleyip umudu kırlardan kentlere yayan kadınlar, merhaba Rosalaşma ve Asminleşme iradesini kuşanarak kavgayı omuzlayan kadınlar" selamlamasıyla başlayan etkinliğin ilk oturumu, tüm devrim ve komünizm şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi.

'MÜCADELEYE YÖNELEN KADINLAR DEVLETİN ŞİDDETİNİN HEDEFİ DURUMUNDADIR'

Saygı duruşunun ardından YDK adına açılış konuşması gerçekleştirildi. "Sizleri Rosa, Nubar, Özgür ve Asmin yoldaşlardan geleceğe, sınıfsız ve sömürsüz bir dünyaya ulaştırmak üzere devraldığımız kavga bayrağını daha

göreceği büyük bir inanç ve kararlılıkla kadın kurtuluş mücadelemizin takip edeceği yolu gösteriyor. Bilinsin ki Rosa ve Asmin yoldaşların inanç ve kararlılığını kuşanarak feda oldukları özgürlük ve kurtuluş yürüyüşüne

da yükseltilere taşıma inancı ve kararlılığıyla selamlıyoruz. Kavga bayrağımızı sayısız kadın yoldaşın can feda direnişi ve mücadelesiyle bugünlere ulaştı. Kavgamızın çetin öyküsü özgürlüğümüzü ve kurtuluşumuzu sağlamanın geçeceği yolu anlatmaktan bir an olsun geri durmadı. Rosa ve Asmin yoldaşlar da şimdi herkesin

tereddütsüz adanmayı sürdüreceğiz. Savaş ve direniş mevzilerinden yükselttikleri bayrağı sıkıca kavrayarak, yere düşürmeden taşımaya devam edeceğiz." cümleleri ile başlayan açılış konuşması "İçinden geçtiğimiz koşullar buluşmamıza sorumluluklar ve görevler yüklemektedir. Hiç kuşkusuz mücadelemizin gelişip serpilmesine,

işçi, emekçi kadınlara yönelmesine vesile olacaktır. Her türlü şiddetin, baskı ve sömürünün cenderesinde tutulan kadınların örgütlenmesi, kadının kurtuluşu mücadelesinin öznesi haline getirilmesi tek gayemiz olmalıdır. Şehit yoldaşlarımızın bizden beklediği adanmaktır. Onlar gibi kavgayı adanacak, onlar gibi kavgayı omuzlayacak, onlar gibi kavganın öznesi olacağız" şeklinde sona erdi.

Açılış konuşmasının ardından Halk Savaşçılarının görüntülerinin yer aldığı sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. Etkinliğe, kadın buluşmasını selamlayan Gebze Hapishanesi'nden tutsak kadın Partizanlar ile pandemi nedeniyle buluşmaya katılmayan şehit ailelerinin mesajları iletildi.

Etkinliğin ikinci oturumunda, farklı alanlardan sunumlar gerçekleştirilirken, YDK'nın geçmiş faaliyet değerlendirilmesi ve gelecek faaliyet planlaması üzerine tartışmalar yürütüldü.

YDK'nın kadın buluşması etkinliği, kadınların seslendirdiği kavga ve devrim marşlarıyla sona erdi.

Bir Kadının Öz savunma Öyküsü: Sıfır Noktasındaki Kadın!

Yanan sobanın başında çocukluk dünyasının güzel hayallerine dalan Firdevs, amcasının vücudunda dolanan elinin ne anlam geldiğini henüz bilmiyordu. Her çocuk gibi istismarı bir oyun ve bir sevgi gösterisi olarak görüyor, biçtiği anlam bundan öteye gitmiyordu.

Çok küçük yaşlarda aile içerisinde başlayan istismar devamında bütün yaşamında peşini bırakmıyor Firdevs'in. Evde, okulda, sokakta, işyerinde ve kısa da olsa girdiği devrimci mücadelede karşısına çıkıyor, yaşamı sürekli bir uçtan bir uca sürükleniyor. Biçimsel olarak saldırılar değişse de özü asla değişmiyor...

1974 yılında Mısır'da yaşamının henüz en güzel yıllarında idam edilen bir kadının yani Firdevs'in hikayesini anlatıyor Sıfır Noktasındaki Kadın. Daha açık bir ifadeyle bir kadının hayatının gasp edilmesini, öz savunmanın suç olduğunu ancak kadın cinayeti karşılığının bundan yarım asır önce dahi bugünden pek bir farkı olmadığını anlatıyor.

Anne ve babasını küçük yaşta kaybeden Firdevs amcası ile yaşamaya başlar. Çok saygın bir din simsarı olan sapık amcası Firdevs'in bütün hayatını alt üst eder. Firdevs okulunu okuyup meslek sahibi olmanın hayallerini kurarken yaşam ona hep mücadele etmeyi öğretir. Pratik yaşantısıyla hayatta kalmanın kurallarını öğrenir. Hayat ona hep itaat etmeyi, erkeklerin ya da erk kadınların kölesi olmayı dayatır. Bedeni ile para kazanan Firdevs şu cümlelerle kendi yaşamını ve ikiye bölünmüş kadını politikasını sorguluyor: "Fahişelik erkekler için erkekler tarafından, erkeklerin ihtiyaçlarını karşılama diye çıkarılmıştır (...)"

Firdevs okumayı çok seven ve çok zeki bir kadındır. Politikaya hakim olduğu kadar iyi yorumlama kabiliyetine de sahiptir. Devletlerarası ilişkilerde ülkenin bilindik ünlü "fahişeleri" devlet "adamları"na sunulur. Kirli devlet anlayışına göre bu bir ikram ve bir jesttir. Firdevs "hayır" demeyi öğrenmiştir ve bedeniyle ilgili kararları kendisi almaya başlamıştır. Devletin "önemli" bir şahsiyetini reddetme-

sini şu cümlelerle açıklıyor Firdevs: "Başarılı politikacıların kendi içlerinde hep yenilmelerinden ötürü, başkalarının önünde yenilmeye dayanmayacaklarını biliyordum. Başkaları üzerinde kurdukları iktidar onlara bir üstünlük duygusu verir". Haklıdır Firdevs. Reddedilmenin ardından çok büyük para teklifleri geliyor yine reddediyor, hapse atılmakla tehdit ediliyor yine reddediyor...

Firdevs erkek egemen anlayışın kökenini çözmüştü. Nerede olursa olsun bu anlayış tepeden değişmedikçe mümkün olmayacaktı. Bedeni ile para kazanmayı reddeden Firdevs artık bir işe girmeye karar verir. Çalıştığı iş yerinde tanıdığı İbrahim ile sendikada faaliyet yürütmeye başlar. Firdevs ilk defa aşık olur. Ancak İbrahim'in gerçek yüzüyle tanıştığında bunu sadece İbrahim'e indirger. Ve hayatının hatasını yapması orada başlar. Devletin kirli kadın düşmanı politikalarını, kadın tüccarları ile olan şeffaf ilişkilerini, öz savunmanın kadınlar açısından kaçınılmaz olduğunu

ve iktidarın öz savunmanın yaygınlaşmasından korktuğunu anlatıyor Firdevs...

Bir gün yaşadıkları Firdevs'in hayatının yönünü yine değiştirir. Ancak bu defa Firdevs karar verir her şeye. Kendi ölümüne mal olsa bile...

Polisin sen katil misin sorusu üzerine Firdevs: "Evet, katilim ama suçlu değilim. Ben de sizin gibi suçluları öldürüyorum" der. Ancak ikna edemeyeceğini anlar ve derin bir sessizliğe boğulur. Ölüm fermanını tek bozacak olan Firdevs'in ölüm pahasına reddettiği önemli devlet yetkilisidir(!)

Sıfır Noktasındaki Kadın kitabında her kadının kendi yaşamından bir parça yakalayacağından eminim. Firdevs'in yaşamı da tıpkı diğer kadınlar gibi bir tercih değildir. Kültürel ve bölgesel gerçekliklerin bir yansımasıdır. Özelden devlet gerçekliğinin tabii! İyi okursak, olumlu yanlarına bakarsak alacağımızdan fazlasını alacağımıza inanıyorum. Şimdiden iyi okumalar dilerim.

YAŞANAN KRİZ VE KAZILMAYA DEVAM EDEN MEZAR!

8 Kasım'da "At izinin it izine karıştığı, Hak ve batılı ayırt etmenin zorlaştığı böyle çetin bir zamanda" vurgulu "Allah sonumuzu hayır etsin" temennili bir "Damat" Berat Albayrak istifası geldi. İzmir depremi ile sarsılan ve 115 kişinin can verdiği deprem karşısında umursamaz ve pervasız bir tutum alan egemenler, bu istifa ile bir iç deprem yaşamaktadır. İzmir'de hala devlete yaratacağı ek maliyet nedeniyle 6.6 mı yoksa 7.1 şiddetinde mi olduğu dahi netleştirilemeyen depremin yarattığı kayıpları egemenler ve onların borazanları "Allah'ın gavur İzmir'e" hediyesi ve bir "kader" olarak tanımlayan ve ima eden tutumlarıyla sorumluluktan sıyrılmaya çalışmaktadır. Ayla bebeğin depreme karşı direnişini bir kurtarma şovuna çevirerek, hamaset ve şovenizm pompalamaktan devletin gücü ve kudretini anlatmaktan da geri durmamışlardır. Alınmayan tedbirler, rant uğruna verilen izinler, yüksek kar marjları için malzeme kalitesinden çalmaya göz yuman zihniyet, depremde mağdur olan halkın yanında olan ilerici ve devrimci güçlere ise kolluk güçleriyle saldırmaktan geri durmamıştır. Eğitime, sağlığa ulaşma sorununun artık açık krize döndüğü, ekonomik buhranla bunalan halk yığınları bir de doğal afetlerin yıkıcı pençesine bir kez daha bırakılmıştır. Çürümüşlüğü ideolojik-politik-askeri saldırılarıyla sürdürmeye çalışan sistem, bir kez daha depremin altında kalan halkın öfkelerini ve şimşeklerini üzerine çekecek yaklaşımı sergilemiştir.

Depremin yarattığı ve olası İstanbul depreminin getireceği felaket tabloları içinde alışıla gelenin dışında Instagram hesabı üzerinden istifasını açıklayan Damat Berat gündeme oturmuştur. Tayyip Erdoğan'ın damadı, maliye bakanı ve siyasi dengeleri sarsacak bir şahsiyetin istifası tam bir gün boyunca belirsizlik içinde kalmıştır. Ortada duran bir açıklama söz konusu, ancak ne egemen burjuva-feodal medya ne hükümet yetkilileri ne de mensubu olduğu partiden tek bir açıklama gelmemiştir. Meselenin ciddiyetsiz yanı bir yana, bu tablonun politik krizin ne düzeyde keskin oldu-

ğunun, iç hesaplaşmanın arka odalarıyla nasıl acımasız bir hal aldığını göstermiştir.

Ekonomi yönetimindeki krizli yapı, egemen klik arasındaki iç hesaplaşmanın geldiği boyut bu istifayla birlikte artık gizlenemeyecek şekilde açık olmuştur. Merkez Bankası rezervlerinin maliyeye aktarıldığı, tüm döviz mevduat hesaplarının kullanıma açılmasına rağmen durdurulamayan döviz kurunda ki yükseliş, ekonomik krizin derinleşmesine bulunamayan çözüm ve bunun yönetilmesinde girilen çıkmaz sokak yeni bir krizin fitilini ateşlediği gibi, aynı zaman da sistemin yapısından kaynaklı bir sorunun "damat da olsa" üstüne yıkılıp kurban etmekten geri durmayacağını göstermiştir. Ekonomideki sorun ne "damat"la ilgilidir ne de tartışıldığı gibi "politik özgürlüklerin faizinin" arttırılmaması ile açıklanamaz. Zira sorun emperyalist-kapitalist sistemin yapısında ve yarı-sömürge yarı-feodal iktisadi yapının tipik açmazıdır. Faşist diktatörlüğün baskı mekanizmasının, rejimi bu politik-ideolojik saiklerle inşa etmesinin temel nedeni bu krizli iktisadi yapının daha iyi yönetilmesinin bir sonucudur. Bu aynı zamanda yönetme krizinin de temelini oluşturur. Egemen sınıflar arasındaki çatışma, klikler arası yarılma ve kapışmanın büyüklüğü ve keskinliği bu krizin büyüdüğünün işaretleridir. Bu durum devrim mücadelesi için yeni olanaklar, bu çelişkinin devrimci mücadeleyi daha ileri taşımak için bir kaldıraç olmasını getirir.

Egemen klikler arası ve iç klik çatışmasının bu tür sonuçlarından, anında "erken seçim" tartışması devşirmek, buna yaslanarak bu kriz karşısında politik konumlanış almak parlamentarizmin tatlı sularında kuşak atan yaklaşımın konforu olabilir. HDP nezdinde demokratik-ilerici güçlerin yönetme sorununa dair ilk tutumu erken seçimi olmaktadır. Gelişmelerden, çelişkilerin niteliğinden anlamayan bir politik akıl, bir siyasi çizgi ve ideolojik çizgi söz konusudur. Bu durumda devrimci görev çelişkileri keskinleştirecek örgütlenme çalışmalarına yoğunlaşmak, bu durumu en yaygın şekilde politik ajitasyon ve

propagandaya çevirmek, sistem karıştılda mücadele hattına yoğunlaşmak olmalıdır. Halkın keskinleşen çelişkileri, bileylenen öfkelerinin sistem içine çekilmeye çalışılan karakteriyle ideolojik mücadele ise eksik bırakılmamalıdır.

ABD SEÇİMLERİ, EMPERYALİZMİ KADİRİ MUTLAK GÖRME VE İMAN TAZELEYEN LİBERALİZM!

Berat Albayrak istifası ve kabinenin yeniden şekillendirmesi, gerginlik üreten yoğun bir kriz içinde gerçekleşen ABD başkanlık seçimlerine denk gelmesi ise bir tesadüf mü yoksa bir uyum sürecinin ekonomik krizle tektlediği bir erken doğum mu olduğunu gelişmelerin seyrine bakarak anlamak olanaklı olacaktır. Fakat AKP-MHP bloğunun ve onun borazanı medyanın açık şekilde Biden karşıtlığı alması, Biden'ın seçilmesiyle birlikte endişelerini açık eden tutumu, Kılıçdaroğlu'nun Biden'ı kutlamada ilk olma onurunu kimseye bırakmadığı gelişmeleri okuduğumuzda, ABD seçim sonuçlarının Türk hakim sınıfları arasındaki mücadeleyi keskinleştireceği görülmektedir. Özellikle ABD'nin Biden ile birlikte Ortadoğu politikasının iç klik mücadelesi ve farklılıklardan kaynaklı çekiştirilen yapısının daha tutarlı bir hatta kavuşturulmasının önceleneceği ve Çin'i kuşatma sürecinin, burada istenilen yeni dengeleri sağlamaya odaklanarak yapılacağı beklentisi vardır. Bu durum Türk hakim sınıfları için özellikle içerde ve bölgede izlediği Kürt politikasında zorlayıcı bir etki yaratacaktır. Yine emperyalistler arası çelişkinin Ortadoğu'da daha fazla odaklandığı zeminde alanının daralması olasılık dahilindedir. Bu durum egemen klikler arasındaki çatışmayı körükleyecek, büyütecektir. ABD seçimlerinin tamamlanmasıyla birlikte ortaya çıkan istifa ve düzenleme meselesinin, Türkiye'nin bağımlı siyasal sistemi düşünüldüğünde sadece bir tesadüf olarak okumak fazla saflık olacaktır. Ancak birikmiş sorun ve krizin böylesi bir denk gelme halinin ise çelişkilerin tahammül edilemeyecek noktaya geldiğini göstermektedir. Merkez bankası ataması, maliye bakanı istifası ve bakanlar kurulu-

nun değişimi tartışması bu ekseninde okunmalıdır.

ABD seçimlerine tanrısal dokunuş atfeden yaklaşımların çakışmaları, anti-ABD'ci hükümetin dizaynı gibi okuyan yaklaşımlara prim verilmemelidir. Ne AKP-MHP bloğu anti-ABD'cidir ne de seçimler sonuçlanmadan hemen kendini yeniden dizayn edecek bir politik iklim söz konusu değildir. ABD seçimlerinde gerici Trump'un adeta bağıra bağıra, acı çeke çeke kaybettiği seçim sonrası, kibleyi emperyalist merkezlere dönmüş ve buradan umut devşiren yaklaşımların yeniden kendi cephesinde umut tazelediğini de görmekteyiz. Demokrat Biden ile iman tazeleyen liberal kesimler ve tutarsız demokratlar, bunun Türkiye iç ve dış politikasında da yeni bir dönem yaratması temennisinin ötesinde beklentisine girmiştir. Kendine devrimci, ilerici, yurtsever diyen kesimlerin bu iklim altında kaldığı görülmektedir. Anti-emperyalist bilinci kırarak, barbar ve katil ABD emperyalizmine yeniden umut bağlamayı getirecek dünya ölçeğinde bir siyasal iklim oluşmuştur. Gericilikten bıkmış usanmış, ırkçılığa karşı öfkeli, demokrasi istem ve talebi içinde olan kitlelerin bu seçimle birlikte bu taleplerini sorunun bizzat kaynağı olan emperyalist sisteme bağlatılma çabası dikkat çekicidir. Bu seçimin kitlelerin anti-emperyalist politik bilincini köreltmeye yarayan yapısı her şeyden çok ilgilenilmesi gereken yöndür. Bu bağlamda katil, barbar, vahşi, kan emici emperyalist ABD'de dümene bir gerici kliğin yerine başka bir gerici kliğin geldiğini unutmamak, unutturmamak ve bu ekseninde anti-emperyalist bilinci kırma yönüyle yaklaşımlarla aktif savaşıma girmek önemlidir.

Gelişmeler, krizli sürecin tırmanması, tüm dünyada egemenlerin gırtlak gırtlak girdiği koşullarda devrimci savaşta sebat, Nubar-Özgür-Rosa-Asmin'in sınıf bilincini, kuşandığı öfkeyi, tükenmeyen enerji ve kararlılıklarının izinde yürüyerek yolumuzu bulacağımız, hedefimize yaklaşacağımız unutulmamalıdır.

Saldırı Yasaları Sınıfın Haklı İsyanı ve Mücadelesiyle Püskürtülecektir!

Kidem tazminatı da dahil işçi sınıfının en temel haklarına yönelik saldırılar arayı açmadan bir kez daha raftan indirildi. Kılık değiştirse de öz aynı kalan saldırı ve sömürü programının kademe kademe yaşama geçirilmesi hedefleniyor. Saldırı ataklarının sıklığı, kapsamı ve zamanlaması ise içinden geçtiğimiz ekonomik ve siyasi kriz koşullarıyla doğrudan ilişkilidir. İşçilerin yararına olduğu söylenen gerekçelerin arkasına gizlemeye çalışılan saldırılar tesadüf etmeyecek şekilde yaşanan her büyük depremin ardından gündeme getiriliyor. İhmal edilmeyen tek şey “felaketlerin” çoklu fırsata çevrilmesidir. Mezarda “Emeklilik Yasası” gibi işçi sınıfının temel hak ve kazanımlarına yönelik saldırılar da bir kez daha kriz, salgın ve deprem koşullarında devreye sokulmuştur.

KILIK DEĞİŞTİRSE DE ÖZÜ AYNI KALİYOR!

Haziran ayında kısaca adı “TES” olan ve işçilere “ek gelir” vaat eden saldırı yasası bugünde “işsizliğin azaltılması”, “istihdamın artırılması” ve “işçinin korunması” yalanıyla

yasalaştırılmaya çalışılmaktadır. İşçi ve emekçilerin çalışma yaşamı, sendikal hakları, iş güvencesi, emeklilik ve kıdem tazminatı hakkı da dahil tüm kazanımlarını hedefleyen saldırının kapsamı kademe kademe yaşama geçirilecek şekilde yeniden tasarlanmıştır. İşçi sınıfının kıdem tazminatı hakkının gasp edilmek istenmesi karşısında ölçülemeyen tepkisi hâkim sınıfları saldırının kapsamını daraltmaya, kademeli şekilde yaşama geçirmeye mecbur bırakmıştır.

Kovit-19 salgını ve ekonomik kriz koşullarında kârı korumanın yolunun emeği ucuz ve güvencesiz hale getirmekte görülmüş, kısa çalışma ödeneği, ücretsiz izin ve telafi çalışması gibi esnek uygulamalar yaşama geçirilmişti. İş gücünü daha da ucuz ve güvencesiz hale getirecek saldırılar her fırsatta ileriye götürülmeye çalışılmaktadır. Bugün de salgınla boyutlanan krizin işçi ve emekçilere çıkarılan

faturayla yetinmeden saldırılar kademeli olarak devam etmektedir. İşçi sınıfının temel hak ve kazanımlarına yönelik saldırıyı bu aşamada üç başlık altında toplayabiliriz. Nereden başlarsak başlayalım işçilerin yararına olduğu söylenen gerekçelerin tümü komprador sermayenin, patronların sınıfsal çıkarlarına hizmet etmektedir.

-I-

25 yaş altı ve 50 yaş üstü işçilerden “başlayarak” güvencesiz çalışma tüm sınıfa doğru genişletilmek istenmektedir. İşçi sınıfının yüzde 34'lük kesimini oluşturan 25 yaş altı ve 50 yaş

natı hakkı ellerinden alınacaktır. İşten çıkarılmış sayılmayacakları için işsizlik fonundan yararlanma olanağı da kalmayacaktır. İşçi sınıfının örgütlenme, sendikalaşma, bir araya gelme imkanı fiilen ortadan kaldırılacaktır.

-II-

Emeklilik hakkı kullanamaz hale getirilecektir. Emekli olabilmek için imkansız başarmanın tek yolu 25 ile 50 yaş arası kesintisiz biçimde çalışmadır. Ucuz ve esnek çalışmanın tüm sınıfa doğru genişlediği, güvencesizliğin kural haline geldiği koşullarda kesintisiz bir işte çalışmak sadece hayaldir. İş-

aralanacaktır.

-III-

Kayıt dışı çalıştırma benzerine rastlanmayacak şekilde meşrulaştırılıyor. İstihdamı kayıt altına almaya yönelik düzenlenen “kampanyalar” kayıt dışı çalışmanın meşrulaştırılmasıyla sonlanmıştır. Kayıt dışı istidam geriye dönük tüm ceza ve yükten kurtarılarak “teşvik” edilecektir. Patronlara kayıt dışı istihdamı kayıt altına almanın, meşrulaştırmanın kaynağı olarak işsizlik Fonu gösterilmektedir. 2021 yılı bütçe teklifinde çeşitli vergi indirimleri, muafiyet ve istisnaları ile

vergi ertelemeleme-lerine ayrılan pay 230.8 Milyar TL tutarındadır. İşçilerin hakları durmadan küçülürken patronlara verilen teşviklerin kapsamı sürekli genişlemektedir.

SALDIRILAR GÜVENCESİZLİĞİ KALICILAŞTIRMAYA DÖNÜKTÜR!

Güvencesiz çalışma saldırı yasasıyla belirlenmiş yaş gurupları üzerinden olandan daha

fazla yaygınlaştırılacaktır. Kıdem tazminatı hakkının gasp edilmesi de 25 Yaş altı ve 50 yaş üstü işçilerden başlayarak kesintisiz çalışma hayali “kurdu-rulacak” işçilere doğru genişleyecektir. Saldırıya manevra kazandırmanın yolu sınıfı bölmekten geçmektedir. Yine saldırının topyekün yöneltilmesi yerine sınıfın belli bir kesimi hedeflenmektedir. Hâkim sınıflar sınıfın haklarını ve kazanımlarını hedefleyen saldırının üzerine tüy dikerek, incelelikle yeniden planlamaktadır. Sınıfın tümünü karşısına almaktan kaçınarak kıdem tazminatı hakkına sahip olanların oranını daraltmıştır. Böyle yaparak saldırıya karşı gelişecek mücadele sınırlandırılmaya, potansiyeli daraltılmaya çalışılmaktadır. Saldırıyla sınıfın elinde kalan son kazanımları çekip almaya yönelik gedik açılmaya çalışıldığı açıktır. Bu gedikten ilerleyerek işçi ve emekçi sınıflara doğru saldırıların dizginleri de elden bırakılacaktır.

üstü çalışanlar için “iki yıl süreyle” belirli süreli çalışma kıdem ve ihbar tazminatı da dahil hiçbir hak oluşturmadan kural haline getirilmektedir. Kriz ve salgın koşulları fırsata çevrilererek işsizliğin ve iş arayışının yoğunlaştığı dönemler belirli süreli iş sözleşmesi yapmanın önü açılmaktadır. İşsizliği azaltmak, istihdam yaratmak başvuru temel argümandır. Özellikle işsizliğin ve genç işsizliğin ulaştığı boyut bu türden yollara başvurmaya zorunlu bırakılmaktadır. İşsizlik ve geleceksizlik çıkmazında boğulan halk gençliğine tutunacağı saman çöpü atmaktan farksız olan istihdam yalanı sömürünün gelecekteki koşullarının hazırlanmasından başka bir şey değildir. Kolaylaştırılan istihdam değil işten atılmalar olacaktır. Lise, meslek lisesi ve üniversite öğrencilerini bekleyen gelecek ucuz ve esnek çalışmanın, güvencesizliğin kural haline getirilmesidir. Belirli süreli sözleşmelerle çalıştırıldıkları için kıdem ve ihbar tazmi-

gücüne yeni dahil olmuş genç işçilerin en başından en temel sosyal hakkı olan emekliliği imkânsız hale getirilmektedir. Genç işçiler 25 yaşına kadar emeklilik sistemine dahil edilmeden çalıştırılacak, 50 yaşına basanlar kapı dışarı edilecektir. Mezarda Emeklilik Yasası'yla emeklilik hakkı gasp edilen Emeklilikte Yaşa Takılanların mağduriyeti de bu saldırılarla kalıcılaşacaktır. Belirli süreli sözleşmeler güvencesizliği sürekli olarak arttıracaktır. Böylelikle EYT'lilerin, emeklilik hakkı gasp edilen 25 yaş altı, 50 yaş üstü kesimlerin belirli süreli sözleşmelerle çalışmaya rıza göstermeleri, “işsiz kalmamak” için güvencesiz çalışmaya mecbur bırakılmaları sağlanacaktır. İşçi sınıfının üçte birini oluşturan 25 altı ve 50 yaş üstü işçiler ucuz ve esnek çalışmanın, sömürü ağının içine atılmaktadır. Hakları gasp edilmiş işçi sınıfı her türlü maliyetinden ve yükten kurtarılmış komprador sermayeye altın tepsiyle sunularak kullan at işçiliğinin kapısı

Haklarını isteyen BİMEKS işçilerine "maske" cezası

HABER MERKEZİ- Haklarını isteyen Bimeks işçileri patron Vedat Akgiray'ın Beykoz Acarkent'te bulunan

verdiği Boğaziçi Üniversitesi önüne gittik gözaltına alındık" dedi.

villasının önünde eylem yaptı. Ellerinde "Vedat Akgiray tazminatımıza çöktü, villada yaşıyor" yazılı pankart taşıyan işçiler, "Vedat Akgiray 1500 işçinin hakkını gasp etti, şimdi bu villada yaşıyor. Ders verdiği Boğaziçi Üniversitesi önüne gittik gözaltına alındık" dedi.

Akgiray'ın ne tazminat ne de maaşlarını verdiğini belirten işçiler, sözlerini "Gördüğümüz gibi villalarda yaşıyorlar. Hani batmışlardı? Bu değirmenin suyu nereden geliyor" diye seslendi.

POLİSTEN DİRENİŞÇİLERE "MASKE" CEZASI

Eylem alanına gelen polis, Acarkent Sitesi önünde eylem yapan direnişçilere "maske takmadıkları" gerekçesi ile cezası kesti.

Depremde AVM'yi terk eden çalışanların maaşından kesinti

HABER MERKEZİ- Karşıyaka ilçesinde bulunan Hilltown AVM'deki Boyner mağazasında stok sayımı esnasında depreme yakalanan Saya Sayım adlı şirkete bağlı çalışan 45 personel deprem nedeniyle sayımı yarıda bırakarak binayı terk etti. Deprem sonrası bina aynı gün kapatılırken, sayım işlemi de zorunlu olarak sona erdirilmiş oldu. Sayım tamamlanmadığı gerekçesiyle personelin ücretinde kesinti yapıldı.

Saya Sayım bünyesinde yevmiye usulü çalışan 45 personelin her birine 15 lira yemek ücreti dahil olmak üzere toplam 85 lira verilmesi gerekirken, şirket çalışanlara önce 25 lira vermeyi teklif etti. Çalışanların tutarı kabul etmemesi üzerine personelin hesabına 50 lira yatırılırken, şirket çalışanlarına Boyner yönetiminin sayım bitmediği için tam ücret yatırmayı reddettiği söylendi.

'BEYANLARINIZI GERİ ÇEKİN PARANIZI VERELİM'

Sayım şirketi çalışanlarından Emine Akbaba, yaşanan durumun medyada yer almasının ardından sayım şirketinin kendilerine ulaştığını ve ücretlerin ödenmesi karşılığında haberin kaldırılmasını talep ettiklerini söyledi. Sayım işçilerinin haklarının yendiğini ifade eden Akbaba, şöyle konuştu: "Bu haberin yayınlanmasının arkasından sayım şirketi bize ulaştı. Ücretlerin ödenmesi ancak bunun karşısında beyanların geri çekilmesini ve haberin kaldırılmasını talep ediyorlar. Ben de haberin kaldırılmasının mümkün olmadığını söyledim. Beyanlarımızı geri çekmeyeceğimizi belirttim. Muhatabımız olan sayım şirketi sayımın iptal olması nedeniyle Boyner'in ödeme yapmadığını belirterek bize 50'er lira vermişlerdir. Sayım şirketi de Boyner firmasının bir sonraki yıl işlerini alamayacağı için haberin kaldırılmasını talep ediyor. Ücretler zaten tam olarak ödenmek zorunda. 45 kişinin ücretleri tam olarak ödensin. Hala dertleri işçilerin ödenmeyen ücretleri değil kendi imajlarıdır. Burada sayım işçilerinin hakları yenmiştir. İmajınız yerin dibine batsın. Haklarımızı verin."

İzmir'de yaşanan depremde 115 kişi hayatını kaybetti

2003 YILINDA GENİŞLEDİ VE KALICI OLDU

Özel iletişim vergisi, 17 Ağustos 1999 Marmara depreminin yaralarını sarmak amacıyla geçici olarak çıkarıldı. AKP hükümeti tarafından 2003 yılında kapsamı genişletilerek kalıcı hale geldi. Başlangıçta sadece cep telefonu konuşma ücretlerinden alınan yüzde 25 vergi

ile sınırlı iken, 2003 yılında yapılan değişiklikle radyo ve televizyon uydu platformu ile kablolu yayınlar da kapsama alındı. Cep telefonu aboneliğinin ilk tesisinde 20 lira vergi uygulamasına geçildi. Halen abonelik tesisinde 85 lira vergi alınıyor.

1 MİLYON 850 BİN EV YAPILABİLİRDİ

İzmir'de yaşanan son depremin ardından konuyu sosyal medya hesabında gündeme getiren Dünya Gazetesi köşe yazarı Özcan Kadioğlu sosyal medya hesabından yaptığı paylaşımında çarpıcı rakamlar ortaya koydu. 2000 ile 2020 yılları arasında 36,9 milyar dolar deprem vergisi toplandığını belirten Kadioğlu, "Bu para ile 100 Metre kare 1.850.000 adet daire yapılabilirdi, 7,7 milyon Nüfuslu bir şehir veya İstanbul'un yarısı yeniden yapılabilirdi" ifadelerini kullandı.

HABER MERKEZİ- İzmir'de 30 Ekim'de meydana gelen depremde hayatını kaybedenlerin sayısı 115'e yükseldi.

Ege Denizi'nde, 30 Ekim Cuma günü saat 14.51'de merkez üssü İzmir'in Seferihisar açıkları olan şiddetli bir deprem meydana geldi. Depremin büyüklüğü; AFAD'a göre 6.6, Kandilli Rasathanesi'ne göre 6.8, ABD Jeoloji Araştırmaları Merkezi'ne (USGS) göre ise 7.

AFAD'ın açıklamasına göre, deprem sonrasında, 40'ının büyüklüğü 4'ün üzerinde olmak üzere toplam 850 artçı sarsıntı yaşandı.

DEPREM VERGİLERİ NEREDE?

İzmir'de 6,9 şiddetinde yaşanan depremin sancıları sürüyor. Enkaz kaldırma çalışmaları sürerken gözler muhtemel ihmellere çevrildi. Her depremin ardından gündeme

gelen 'deprem vergisi'nden toplanan paraların nereye harcandığı ise yine tartışma konusu. Son 20 yılda 36,9 milyar dolar deprem vergisi toplandı. Bu para ile 100 metrekareden oluşan tam 1,9 milyon adet daire inşa etmek mümkündü. Toplanan 'deprem vergisi' ile İstanbul'un yarısı yeniden yapılabilirdi.

Kamuoyunda 'deprem vergisi' olarak bilinen 'özel iletişim vergisi'nden ne kadar para toplandığı Hazine ve Maliye Bakanlığı gelirlerinde yer alıyor. Bakanlık verilerine göre 20 yılda 36,9 milyar dolar deprem vergisi toplandı. Muhalefet partileri vatandaştan toplanan vergilerin depremlerde can kaybının azaltılması için kullanılmadığı eleştirisini sürekli gündemde tuttu. AKP hükümetleri ise vergilerin duble yol, sağlık ve eğitim için harcandığını savundu.

'İşçinin Halinden İşçi Anlar, Omuz Omuza Verip Meclise Yürüyelim'

Farklı iş kollarından işçiler ile yeni hazırlanan ve işçilerin kazanılmış haklarını tırpanlayacak olan torba yasa üzerine söyleşi gerçekleştirerek görüşlerini aldık. İşçiler, torba yasadaki işçi sınıfının nasıl etkileneceğini ve sendikaların bu konudaki rolü üzerine görüşlerini aktardı.

CEMİL DEMİR (AVCILAR BELEDİYESİ PARK VE BAHÇELER MÜDÜRLÜĞÜ'NDE İŞÇİ):

Bu çıkarılmak istenen yasanın çağdaş köleliği yasal hale getirme gayreti olduğunu düşünüyorum. Ciddi manada insanları köleleştirip işgücünden faydalanıp karın tokluğu ile teselli edip kafa kaldıracak olduğunda ise işsizlikle tehdit ederek bir nevi uyuşturma ve sömürü hareketi.

Çalışanlardan ziyade bu tür yasalar en çok çalışanların ailelerini ve çocuklarını etkiliyor. Çünkü insanca yaşama hakları ellerinden alınmış oluyor ve çoğu ailelerde geçim sıkıntısı yüzünden evin hanımı ve erkek veya kız çocuğu fark etmeksizin küçük yaşlarda çocuklar ailesine destek amaçlı çalıştırılmak zorunda kalıyorlar. Bunun dışında insanların çoğu geçim sıkıntısını aşamadıkları için yasa dışı yollarla kazanç sağlamanın yollarını aramak zorunda kalıyorlar yani sonuç olarak ülkede yaşayan kan emici bir kesimi rahat ettirmek adına toplumu büyük felaketlerin eşiğine attığını düşünüyorum.

Sendikaların tamamının bu konuda vermiş oldukları tepkiyi ben şark kurnazlığı olarak görüyorum yani Anadolu tabiriyle "tavşana kaç taziya tut" anlayışı olarak görüyorum. Ekranlarda hepsi bir araya gelmiş işçiye ve kamuoyuna birlik mesajı veriyorlar ama kapalı kapılar ardında neler olmuş kimsenin haberi yok o yüzden hiç samimi değil bana göre. Sendikaların yapması gereken hiç ayırım yapmadan ülke genelinde bütün işçilerin önüne geçip bütün sektörlerde ayırım olmadan insanca yaşama hakkı hareketi başlatmalıydılar ve himayesinde oldukları siyasetçilerin kucağından imnelidirlere.

HALİS TEYMUR (NAKIŞ TEKSTİL İŞÇİSİ):

VAN): Yeni çıkan torba yasadaki yer alan yaş sınırlaması artık işçilerin kendi alınterini savunma gibi bir söz hakkının kalmadığını görüyoruz. Her türlü haksızlığa boyun eğmek zorunda kalacak. Kıdem tazminatı işçinin gerçekten hayat sigortasıdır, bunu işçinin elinden almak demek işçiyi bile isteye köleleştirmektedir. Bu yasadaki iktidar işverene köleliği hediye ediyor.

İşçi sendikalarının tepkileri var ama bu tepkiler yetmiyor yeterli olmuyor. Tüm işçi sendikaları birleşip tek bir vücut halinde hareket etmeliler ve grev

bize gelecek" diye diken üstündeyiz. Burada sadece sendikada her şey bitmiyor onlarda elinden geleni yapmaya çalışıyorlar, biraz daha sahada yer almaları lazım, insanları bilinçlendirme mekanizmalarını daha etkin kullanabilirler, özellikle basın yolunu aktif kullanması lazım.

En büyük sorumluluk biz işçilerde etnikmiş, partikülük bunları kenara bırakıp hepimizin ortak sorunlara karşı bilinçli bir şekilde birleşmemiz lazım. Tek ses olmamız gerekiyor (zaten en büyük sıkıntı bu birlikteliği sağlayamadığımız için oluyor)

Bakıyorum patronun 22 yaşında oğlu var altında 100 milyarlık araba "biz niye kazanamıyoruz" diyorum içimden.

Sendikalı çalışmak iyidir. Birçok şey öğreniyorsunuz hakkınızı iş yasanı öğreniyorsunuz ama sendikaların bazıları patron yanlısı. İşçinin yanında olan sendikalar da var öyle olmaları lazım. Bu yasalara karşı bence çok zayıflar haberler de vermiyor belki ama daha güçlü ses çıkarmalılar tüm sendikalar bir araya gelmeli. Ülkenin çoğu işçi demek ki çoğuna ulaşmaları gerek.

Bence bu yasalardan etkilenenler başta olmak üzere birlikte hareket etmeleri lazım. Alınan haklar geri almaları lazım. Ben Zonguldaklıyım maden işçileri bizde meşhurdur. Bize çok anlattılar maden işçileri birleşince kazandı haklarını. Ama şimdi hiçbir işçi kesimi beraber hareket etmiyor. Valla işçinin halini işçi anlar omuz omuza verip meclise yürüyelim.

KEMAL DALKIR (DERİ İŞÇİSİ):

Öncelikle mecliste görüşülen son kıdem tazminatı ve 25-50 yaş çalıştırma düzenlemesi,

bunun adını net koymak gerekirse işçi emekçiyi katletme, kölelik prangaları ile sabitleyip mahkum edilmesidir. Başka türlü izahı da yoktur. Ne olduğu belli olmayan şartlar altında üretim yapıyoruz. Bu torba yasa patronlara emekçilerin peşkeş çekilme yasadır. Zaten ülkenin çalışma saatleri bel bukerken 50 yaşında bir insanın emekçinin patronun keyfi uygulamaları ile daha da köleleşmesi gerçekten tam kölelik düzenine yakışır. Bugün parlamentoda ve devletin en tepesindekiler bunu uyguluyor yani bizim seçtiklerimiz bizi yoksullaştırıp patron insafına bırakıyor. Yarın bu insanlara emekçilere hesap vereceklerini bilmeleri gerekmektedir. Sendikalar ve emekçiler üzerinde nasıl bir kıyım yapıldığı '80 darbesinde görülmüştür. Yarın, tarih ve emekçi halk önünde geleceği çalınan insanlara kesinlikle hesap vereceklerdir.

Bu kanun teklifi geçerse bütün emekçilerin, işçilerin yasa ile köleliği

gerekirse grev. Kısacası ellerinden gelen her şeyi yapıp bu yasanın geri çekmeliler yoksa bu yasa meclisten geçer ve cumhurbaşkanı tarafından imzalandığı gün artık ortada ne işçi kalır ne de sendika ihtiyacı. Çünkü bu yasa ile birlikte kimsenin kendini savunacak bir sözü, kendini ifade edecek bir cesareti olmayacak ve bu durum da sendikaların bir önemi de olmayacak artık işçinin hayatında. Bu torba yasadaki etkilenen işçiler iş kolu fark etmeksizin işi bırakıp sendikalar önderliğinde greve gitmelidir. İş durmadan bu yasa asla durmaz tüm ülke genelinde üretim durmazsa bu yasa çok kolayca hayata geçer.

HAMZA GÜRSER (TEKSTİL İŞÇİSİ):

Öncelikle bu yasa kişisel olarak beni kapsamamasına rağmen olumlu bir durum değil tüm işçi ve aileleri için çocuklarımız için üzücü. Bu tip yasalarda olumsuz etkileniyoruz, psikolojik olarak tedirgin oluyoruz yine "ne yaşayacağız ne sıkıntılar çekeceğiz, sıra bir gün ne zaman

NAZLI TOPAL (KARGO İŞÇİSİ):

Zaten meclisten ne zaman işçinin yararına bir şey çıktı ki bunda da çıksın. Yıllardır daha fazla çalışıyoruz daha az kazanıp daha zor geçiniyoruz. Demek ki bizi düşünen yok, üç çocukla ev geçindirmeye çalışıyorum gelsin de evi bir görsünler perişanlığımızı gözleriyle görsünler. Bizi eziyorlar, bu yasalara kesinlikle karşıyım hep patronların çıkarına, onları besliyorlar. Onlarda yasaları çıkarırları besliyorlar herhalde. 46 yaşındayım ama bir garibanı destekleyen yasa görmedim virüste bile bize acımadılar, "iş iş iş" başka bir şey yok yoksa kapı orada diyorlar.

Kıdem tazminatı olmaz ise biz bittik yani 20 yıl çalış sonra sonu boş olsun. Zaten birikimimiz yok, evimiz bile yok, aldığımız para ev kirasına, okula, mutfığa gidiyor. Böyle bir kanun çıkınca aha başımıza bir şey daha gelecek deyip korkuyoruz. Ben çocuğuma 5 TL veremiyorum haftada.

YDG'den "Geleceksizliğe" Karşı Örgütlenme Çağrısı: "Özgürlük Örgütlü Mücadelededir"

resmileşecek sefalet yoksulluk artacaktır. Geçim sıkıntısı aile yaşamlarını etkileyecektir. İnsanlar yaşamak için ya intihar edecek ya kötü şeyler yapmaya mecbur kalacaktır. Çocuklarımızın geleceğinden endişeliyiz. Kendi geleceğimizden endişeliyiz. Gidecek yerimiz de yok.

Sendikalar ne yapmalı? Sendikalar ülke genelinde gerek açıklamalar gerek işçi sendikaları gerek diğer işçi örgütleri ile konuşup, görüşüp birlik olup meydanlarda yürüyüşler düzenleyip kararı en sert biçimde protesto etmelidir. Birlik olmalıdırlar, tek bir sendika gibi hareket etmelidirler. Zaman, artık işçiyi savunacak zamandır. Kıdem de elden giderse sendikalar da gider, onlar da var olamazsa işçiyi sahip çıkacaklar. İşçi olmaz ise sendika olmaz.

İşçiler de net bir şekilde tavrını ortaya koymalı. İşini kaybedecek tek şeyi zinciridir. Meydanlarda sendikalarla işçi emekçi eylemlerine katılmalıyız. Direnmezsek çıkan yasalar ile geleceğimiz kölelikten öteye gitmeyecektir.

HARUN EMEÇ (BELEDİYE İŞÇİSİ): Aslında Meclisten çıkan her yasa genel olarak halkın aleyhine, halkımızın çoğunluğunun işçi sınıfının parçası olduğu düşünülürse son torba yasadaki da olumlu bir sonuç beklemiyorum. İşçi hakları ile ilgili özel kısma dönersek oradaki sorun örgütlülükle ilgili. Sermaye sahipleri örgütlü ve meclisi kendi isteklerine göre şekillendiriyor. İşverenlerin esnek, güvencesiz ve ucuz iş gücü düşüncesinin bir eseridir bugünkü yasa tasarısı.

Sendikalar önemli, ancak mücadele içindeki önemlerinin ne kadar farkındalar orası muamma. Sendikalar kıdem tazminatına ilişkin "kırmızı çizgi" çıkışlarının altını mücadele ile doldurursa büyüyecekler, yoksa işçi sınıfı sendikaları dönüştürecek.

Üç konfederasyonun birlikte görüntü vermesi bence olumlu. Her ne kadar Hak-İş anında çark etse de, Türk-İş'in yıllardır söylediği kıdem tazminatı kırmızı çizgimizdir söylemi her zaman bu hükümeti frenleyen bir durum olmuştur. Bu söylemi daha güçlü olarak üç işçi sendika konfederasyon birlikte dile getirebilirse daha güçlü bir şey oluşturulabilir. DİSK bence solda duranların emniyet subabı görevini ifa etmekten öteye gidemez.

HABER MERKEZİ- YDG'nin halk gençliğini kuşatan geleceksizliğe karşı başlattığı 'Gelecek Biziz' kampanyasının ajitasyon ve propaganda çalışmaları yaygın çağrılarla İstanbul'da devam ediyor. İstanbul'da Sarıgazi, 1 Mayıs Mahallesi, Kartal ve Maltepe'de yoğun afiş ve sticker çalışmaları ile geleceksizliğe karşı örgütlenme çağrısı yapıldı. Kartal ve Maltepe'de afiş ve sticker çalışmalarına halk yoğun ilgi gösterdi. Özellikle egemen sınıfların azgınca saldırdığı bu süreçte sokakta olmanın, faaliyetleri kitlelere aktarmanın önemli olduğunu çalışma esnasında kitle ve gençlikle yapılan sohbetlerde öne çıktı.

Çalışmalara ve kampanyanın içeriğine dair açıklama yapan YDG geleceksizlik sorununun pandemi krizi ile birlikte giderek derinleştiğini ifade ederek bu meselenin artık tüm emekçi halk kitlelerinin gündeminde olduğunu belirterek şunları ifade etti: "Kovid-19 salgınında vaka sayılarının ve ölüm oranlarının artışı kaynaklı yeni kısıtlamalar ve yasakların geldiği 2020 Eylül ayı içerisinde "eğitim-öğretim yılı" başladı. Uzun zamandır "normalleşme" adımları atılsa da salgının etkileri de-

vam etmektedir. Bu etkiler sürerken ikinci pik noktasına ulaşan salgın, eğitim sisteminde birtakım "düzenlemelere" gidilmesine neden oldu. Geçtiğimiz dönem uzaktan eğitimle bitiren egemenler, önümüzdeki döneme de uzaktan eğitimle devam etme kararı aldı. Açıklanan düzenleme içindeki kararlar birbiriyle ve mevcut eğitim sistemiyle çelişmektedir. Yine salgın eğitim sistemindeki

sistemlerini yeniden üretmek için eğitim sistemi ve akabinde iş olanaklarıyla ilgili hamleleri gençliğin gündemlerinde yer bulmaktadır. Devletin ve varolan sistemin geçmişten de çok iyi bildiğimiz ve salgınla beraber de kendini berrak biçimde gösteren sömürücü niteliği, gençlerin devlete olan güvensizliğini büyütmesini sağlamıştır. Her 10 gençten 1'inin çalıştığı fakat çoğu gencin yoksulluk sınırının altında olduğu bilinmektedir. Gençlerin doldurduğu hizmet sektöründe salgınla beraber yaşanan krizin sonucunda işten çıkarmalar yüksek boyutlara ulaştı. Birçok çalışan öğrenci kovularak işsiz bırakıldı. Bu çok katmanlı kriz ortamı içerisinde

sorunları ve mevcut niteliğini ortaya çıkarmıştır." diyen YDG, bu haliyle eğitim sisteminin "dikiş tutmayan" halinin sürdüğünü ifade etti.

"İŞSİZLİK VE YOKSULLUK DERİNLEŞİYOR, HALK GENÇLİĞİ ÖFKE MAYALİYOR"

Halk gençliğinin çok yoğun bir işsizlik içerisinde olduğunu altını çizen YDG, bu haliyle sisteme dair çelişkilerin daha da netleştiğini vurgulayarak şöyle devam etti; "Egemenlerin kendi çıkarlarını geliştirmek ve

gençlik politize olmaktadır. Dünden bugüne taşınan salgın krizi uygulamaları halk gençliğinin var olan geleceksizliğini alabildiğine derinleştirmiş ve çok geniş bir işsizlik ordusunu yaratmıştır. Bu durum var olan çelişkileri ve sistemle gençlik arasında örülen duvarı büyütürken tepki ve isyanın birikmesine neden olmaktadır. Esas halka bu tepkinin yönünün ve niteliğinin ne olacağıdır." ifadeleriyle varolan tepkinin örgütlü mücadeleye kanalize edilmesinin gerekliliği vurgulandı."

Antakya'da 4 Partizan okuru gözaltına alındı

ANTAKYA- Geçtiğimiz günlerde Antakya'da Partizan okurları tarafından Dersim'de ölümsüzleşen Halk Savaşçıları ve komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın yer aldığı yazılamalar yapılmıştı. Yazılamaları bahane eden polis ve jandarma dört Partizan okurunu gözaltına aldı. Partizan okurları savcılık işlemlerinin ardından serbest bırakılırken, şu ifadeleri kullandılar:

"Her girdiği sokakta Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya'nın silü-

etleri, Partizan yazılamaları ve şehit yoldaşlarımızın anıldığı şiarlarla karşılaşanlar, Antakya halkına ve devrimcilere yönelik baskılarını her geçen gün arttırmaktadır. Evlerinin güvenliği için kameralar taktırış olan halkımızın evlerine gidip zorla görüntüleri almaya çalışmaktadırlar. 'Görüntüleri vermezseniz siz de onlardansınız demektir ve ona göre muamele görürsünüz' denilerek tehditlerle deliller oluşturmaya çalışmaktadırlar. Kendi anayasalarını

çığnemeye yönelik davranışlarına alışık olduğumuz devlet ve devletin olmazsa olmazı polis-jandarma bir kez daha bizleri şaşırtmadılar.

Her türlü baskı ve zorbalığa rağmen haklı mücadelemizden vazgeçmeyeceğiz, bu mücadeleden ödün vermeyeceğiz. Mücadelemizde yitirdiğimiz şehit yoldaşlarımızın kavga şiarları dilimizden eksik olmayacak ve bilincimizi aydınlatmaya devam edeceğiz."

"Devlet Ölülerimizi Hiçleştirmeye, Biz de Ölülerimize Anlam ve Değer Yüklemeye Devam Edeceğiz"

Devletin sistematik bir politikası haline gelen gerilla cenazelerine, mezarlarına ve cenaze törenlerine yönelik saldırılara dair Halkların Demokratik Partisi (HDP) Amed Milletvekili Hışyar Özsoy ile bir söyleşi gerçekleştirdik. Devletin bu saldırılarının yeni olmadığını ifade eden Özsoy, "Devlet ölülerimize yüklediğimiz anlamı yok etmek istiyor." dedi.

YENİ DEMOKRASİ- Yoğun bir ülke gündemi var. Kürt ulusal hareketine, işçilere, emekçilere, kadınlara ve gençlere topyekün bir saldırı politikası izleniyor. Bu politikaların içerisinde de silahlı mücadeleye, gerilla mücadelesine yönelik saldırılar özel bir yer kaplıyor. Aslında bu saldırı politikası yabancı olmadığımız, 90'lardan bu yana ayyuka çıkan bir saldırı politikası. 90'larda gerilla cenazelerine işkenceyle başlayan süreç, bugün üzerine Adli Tıp Kurumu işkencesi, cenaze törenlerine yönelik saldırılar biçiminde şekillenerek devam ediyor. Devlet adına "çözüm süreci" verdiği süreci bitirmesinin ardından, neden ilk olarak gerilla mezarlarına, şehitliklere saldırdı?

HİŞYAR ÖZSOY- Devlet çözüm sürecini rafa kaldırdıktan sonra hemen mezarlara, mezarlıklara saldırdı, o mezarlıklar, şehitlikler 2013-2015 arası dönemde oluşturulmuştu. 90'lardan bu yana çatışmalarda hayatını kaybetmiş gerillalar, hatta kimi sivilleri, dağ taş arayıp bir yer bulmaya çalıştılar onlar için. Süreç bitirildikten sonra devlet

de ilk buralara saldırdı. Bu bir rastlantı değildir. Ölüm, kutsiyet üretilen bir alandır. Bir anlam ve değer üretme alanıdır. Devlet mezarlara, cenazelere, mezarlıklara saldırarak, Kürtlerin ölüm dünyasını, kendi değerlerine, siyasal, kültürel inançlarına göre düzenlemesini engelliyor. Bu anlamda yürütülen kavga; ölümün anlamının ne olacağına dair. Ölüm meselesi, son dönem siyasal teorilerde de öyle tartışılıyor. Ölüm egemenlik ile ilgili bir mevzudur. Egemen olan da; bir ülkede kimin ölüp kimin yaşayacağına karar verendir. Bir de egemenler, o ölümün hangi anlama sahip olup olmayacağına karar vermek isterler. Türkiye Cumhuriyeti devleti, öldürdüğü Kürtlerin bedenlerini de hiçleştirmeye çalışıyor, yani hiçbir anlam ve değer kazanmaması için. Bu saldırılar son 20-30 yılın saldırıları değil, cumhuriyetin kuruluşundan bu yana devam eden saldırılardır, cumhuriyetin kuruluşuyla at başı giden bir süreçtir. Devlet, yaklaşık yüz yıldır, devlet egemenliğine karşı gelen herkesin ölü bedenlerini hiçleştirmeye çalışıyor; bu bazen bir komünisttir, bazen bir Ermenidir, bazen bir Alevidir, bazen de bir transseksüeldir. Kendisi gibi olmayan, egemenliğini kabul etmeyen bütün ölümlere karşı tarihsel ve sistematik bir saldırısı söz konusudur.

YENİ DEMOKRASİ- Devlet, aslında birbirinden ayıramayacağımız araçlarla saldırıyor. Adli Tıp Kurumları da bu saldırıların bir aracı haline getirildi, DNA süreci işkenceye dönüştürüldü.

Devlet bu kurumları nasıl bir amaçla kullanıyor?

HİŞYAR ÖZSOY- Bu devletin bütün kurumları, ölümlere karşı topyekün bir saldırıya geçmiş durumda. ATK süreci, aileler için sonu gelmez bir yas. Yas tutabilmenin ön koşulu, ölünü gömebilme, görebilme, öldüğünü kabullenmektir. Birçok aile var biliyoruz, çocuklarını 2 kere 3 kere gömmek zorunda kalıyor. Dolayısıyla ailelerimiz süreklileşen bir yas tutma hali içerisindedir. Devlet de bunu psikolojik bir savaş aracı olarak her tarafa yayıyor. Sadece ölümler değil, anneleri, babaları, kardeşleri, yoldaşları böyle bir saldırıya maruz kalıyor. 90'larda da cenazeler parçalanıyordu, meydanlarda sürükleniyordu, kulakları kesiliyordu biliyoruz. Hatta ilk serhildanlar, bu işkencelere karşı ortaya çıkmıştır. Fakat son 5-6 yıldır daha sistematik bir hâl almıştır, basitçe insanları korkutma meselesi değil, basitçe bir psikolojik savaş değil çünkü ölüm demek, mezar demek kendinizi bir toprağa nakşetmeniz demektir. Eğer sizi mezarsız bırakmak istiyorsa hem fiziki mekandan hem de tarihsel zamandan sizi silip atma pratikleridir. O açıdan, üç beş kendini bilmez basitçe bir saldırısı değil, sistematik, kurumsal bir devlet politikası; en azından 1925'ten bu yana böyledir bu.

YENİ DEMOKRASİ- Aslında TC devletinin kuruluşuna denk düşen saldırı politikası. Bugün de ölümlerimizi öldürmek üzerinden yürütülen bir savaş politi-

cası. TC devletinin kuruluş döneminde Seyit Rıza ve yoldaşları, Şeyh Said idam edildi, mezar yerleri yok fakat bugün ezilenlerin direniş tarihinde yerlerini almışlardır. Bu saldırılara karşı aslında bugün tartışmamız gereken, mücadele ve mücadele yöntemleri olmalıdır. Ne yapabiliriz, ne yapmalıyız?

HİŞYAR ÖZSOY- Seyit Rıza, Said-i Kürdi ve Şeyh Said örneği, şu açıdan önemlidir. Mezhepleri, aidiyetleri ne olursa olsun Kürtler, devletin egemenliğini kabul etmediği anda böyle bir ölüm politikasıyla karşı karşıya kalıyorlar. Birisi, Sünni, Nakşibendi tarikatı

lideri, birisi Alevi dedesi diğeri Van'da bir medrese hocası. Üçünün ortaklaştığı nokta bu devletin egemenliğiyle karşı karşıya gelmeleridir, diz çökmeleridir. Bu iki Said ve bir Seyit'in içerlerine girebilecekleri bir mezarları yok; kendi ülkelerinde, kendi coğrafyalarında. Bu durum Türkiye Cumhuriyeti'nde devletin egemenliğini kabul etmeyenlerin başına gelebileceklerin en net resmidir, çok berraktır. Kendi ülkende içine girebilecek dört metre-kare mezar bulamıyorsun, bu tartışmanın odak noktası burasıdır. Ölüm, toprak ve egemenlik, bu üç kavram burada iç içe geçiyor. Dolayısıyla devlet hiçleştirmeye, Kürtler de ölümlerine anlam ve değer katmaya devam edecektir. Bu mücadele de böyle devam edip gidecektir.

Devletin bu siyasetine yönelik biz HDP olarak da aileler olarak da ses yükseltmeye çalışıyoruz. Ama malesef devletin bu sistematik saldırısına karşı sistemli bir karşı koyuş geliştiremedik. Yapılması gereken bu mezarlara, mezarlıklara, cenazelere dönük vahşi saldırılara karşı akademisyenlerin, siyasetçilerin, ailelerin, hukukçuların, sivil toplum örgütlerinin ortaklaştığı bir otonom, özerk platform. Herkesin bu noktada kendi ölüsüne, kendi hikayesine sahip çıkacağı bir platform oluşturmak lazım. Bu yönlü çalışmalarımız da var. Aileler ayağı, hukuk ayağı, oluşturulursa sistemli bir politika izlenirse devletin ölümlere yönelik bu saldırısı püskürtülebilir.

Avukat Gül Altay: "Cenazelerini Almayı Bekleyen Aileler İçin Bu Bekleyiş İşkenceye Dönüşmektedir"

Dersim'de ölümsüzleşen Halk Savaşçıların cenazelerine dair hukuksal süreci işleten avukat Gül Altay'la cenazelerin teslim edilme sürecinin işkenceye dönüştürülmesi ve cenazelere yönelik işkenceyi konuştuk.

YENİ DEMOKRASİ- 6-9 Eylül ve 1-4 Ekim tarihlerinde Dersim Ovacık'ta ölümsüzleşen Erol Volkan İldem, Fadime Çakıl, Ali Kemal Yılmaz ve Gökçe Kurban'ın cenazeleri aylardır ATK'da DNA eşleşmesi gerekçesi ile bekletilmektedir. Bu konuda yaptığınız hukuksal başvurular neler oldu? Yaşanan süreçle ilgili bilgi verir misiniz?

GÜL ALTAY- Ovacık kırsalında meydana gelen çatışmada yaşamını yitiren Erol Volkan İldem, Fadime Çakıl, Ali Kemal Yılmaz ve Gökçe Kurban'ın cenazeleri için ailelerinin yaptıkları başvurular sonucu cenazelerin teşhise elverişli olmaması nedeniyle DNA eşleşmesi için ailelerden eşleştirme yapılmak üzere örnek alınmış ancak geçen zamana rağmen Fadime Çakıl'ın cenazesi dışında cenazelerin eşleştirme/ rapor yazılması tamamlanmadığından ailelere cenazeleri verilmemiştir.

Erol Volkan İldem'in sistemde kayıtlı parmak izi olması nedeniyle kimlik tespitinin kolayca yapılabilmesi, DNA eşleşmesi sonucunun beklenmesine gerek olmadığı hususunda savcılığa verdiğimiz dilekçeye de cevap alamadık. Bu durumun iki açıklaması olabilir. Birincisi vücut bütünlüğünün çok fazla bozulmuş olması ikincisi de talebimiz dikkate alınmayıp sürecin uzamasına neden olunması. Yine bu durum da cenaze alındığında ve soruşturma dosyasına erişebildiğimizde aydınlanmış olacak bir husustur.

Bu konuda Erol Volkan İldem ve Ali

Kemal Yılmaz için gerek Adli Tıp Kurumu'na gerekse de ilgili savcılığa yaptığımız başvurulara da halen bir cevap verilmemiştir. Bilindiği üzere cenazeler 15 gün süre ile Malatya Adli Tıp Morgunda tutulup akabinde belediyenin morguna gönderilmekte ve burada da bir ay bekletildikten sonra kimsesizler mezarlığına defnedilmektedir. Eşleştirme için alınan örnekler ve eşleştirme işlemi bu kadar uzun sürecek bir işlem olmamasına rağmen eşleştirme sonucu İstanbul Adli Tıp Kurumu Başkanlığı'na gönderil-

mekte ve rapor burada hazırlanmaktadır. Kısacası uzayan eşleştirmenin yapılması değil raporun yazılmasıdır. Cenazelerini almayı bekleyen aileler için de bu bekleyiş işkenceye dönüşmektedir. Bu sürecin geçen zaman içinde çocuklarının ölümünü netleştirmek ve gerekli cenaze törenini yapmak hakkından mahrum kalmaktadırlar. Bu durumun aile açısından yarattığı manevi acı tarif edilemez.

YENİ DEMOKRASİ- Gerilla cenazelerine işkence yapıldığına dair güçlü bulgular var. Cenazelere işkence ilk kez yaşanmamaktadır. Bu konuda yaşanmış yüzlerce örnek vardır ve yüzlerce AHİM başvuruları vardır. Bu başvuruların sonuçlarına dair bilgi verir misiniz?

GÜL ALTAY- Öncelikle şunu belirtmeliyiz ki; kimlik tespitinin dahi yapılmadığı bir aşamada yaptığımız başvurular da sınırlı olmaktadır. Öncelikle kimlik tespitinin yapılması hukuksal

hakkında tarafımıza bilgi verilmesini talep ettik. Kimlik tespitinin yapılması ve raporları görmemiz akabinde cenazelere işkence yapıp yapılmadığını değerlendirebileceğiz. Cenazelere yapılan işkence ve aşırı-orantısız güç kullanımı ile ilgili verilen mahkumiyet kararları bulunmaktadır. Örneğin Aşkın Günel ve Özgür Kemal Karabulut ve 17 kişinin Mercan Vadisinde hava saldırısında yaşamını yitirmeleri nedeniyle açılan davalarda AHİM aşırı ve orantısız güç kullanımı neticesinde yaşam hakkının ihlali kararı vermiştir.

YENİ DEMOKRASİ- Devletin yürüttüğü savaş kurumları haline gelen ATK'lara karşı hukuk cephesinden yürütülecek mücadeleyle ilgili ne düşünüyorsunuz?

GÜL ALTAY- Adli Tıp Kurumu'nda işleyişe müdahil olmamız hukuken mümkün değil, bu kuruma verdiğimiz dilekçeler ve talepler Ovacık Savcılığı üzerinden yürümektedir. Hantal bir işleyişe sahip olması nedeniyle müvekkillerimiz çocuklarının cenazelerini alamamışlardır.

YENİ DEMOKRASİ- Konuyla ilgili söylemek istediğiniz ek bir şey var mı?

GÜL ALTAY- Sağ olarak yakalanmaları mümkün olduğu halde güvenlik güçlerince öldürmek kastı ile hareket edildiğini ve cenazelerin vücut bütünlüğünün bulunmadığı, iki cenazenin de kafasının bulunmadığı ilk tespit edilen hususlardır. Ancak yeterli bilgiye kimlik tespitinin, ölüm zamanı ve ölüm nedeninin tespitinin yapılması ile dosyadaki bilgilere ulaşamamız ile netleşecek olup, bu aşamada sorumlular hakkında suç duyurusunda bulunacağız.

Savcılık Cenazeleri Teslim Etmek İçin Ölen Anne-Babanın DNA'sını İstedi

HABER MERKEZİ- Şırnak'ta çıkan bir çatışmada ölümsüzleşen HPG'li Ayşe Bayram'ın kardeşi Miyaser Bayram, DNA örneği vermelerine rağmen kardeşinin cenazesinin kimsesizler mezarlığına defnedilmesine tepki göstererek, "Bizden ne istiyorlar?" diye sordu.

Medeniyetler Beşiğinde Yakınlarını Kaybeden Ailelerle Yardımlaşma, Dayanışma, Birlik ve Kültür Derneği

(MEBYA-DER), farklı tarihlerde ölüm-

süzleşen HPG'lilerin cenazelerinin ailelerine verilmemesine ilişkin Di-

yarbakır'ın Bağlar İlçesi'nde bulunan Yeniköy Mezarlığı'nda basın açıklaması gerçekleştirdi. Kimsesizler mezarlığı önünde yapılan açıklamaya, MEBYA-DER yöneticileri ve aileler katıldı.

Burada konuşan MEBYA-DER Eşbaşkanı Yüksel Almas, bu- lundukları alanın kimsesizler mezarlığı olduğunu ancak mezarların kimsesiz olmadığını söyledi.

DNA sonucu beklenmeden HPG'li- lere ait cenazelerin defnedildiğini vurgulayan Almas, aileler üzerinde özel bir savaş politikası uygulandığına dikkat çekti. Bu ailelerden birinin de Şırnak Beytüşşebap ilçesinde bir çatışmada ölümsüzleşen PKK'li Ayşe Bayram'ın ailesi olduğunu aktaran Almas, anne ve babanın DNA'sı olmadan cenazelerin verilmemesine tepki gösterdi.

Saman Yığını Altında Gizli Kalan Ateş*: Brakuji

KDP (Kürdistan Demokrat Partisi), TC ve ABD'nin açık işbirliğiyle PKK'ye karşı Şengal ve Kandil odaklı başlatılan kuşatma ve saldırı planı, 4 Kasım'da Gare Kampı'na girmek isteyen KDP araçlarının PKK tarafından engellenmesi ve TC uçaklarının 8 Kasım'da Şengal'de bir köyü bombalamasıyla ivme kazandı. PKK'ye karşı ortak saldırı planı devrediyken ABD Başkanlık seçimlerini Joe Biden'ın kazanması ise bölgeye ve Kürt sorununa etkileri bakımından çeşitli değerlendirmelere konu oldu. ABD'nin Suriye Özel Temsilcisi James Ceffrey görevi bırakırken "PKK kadrosunun Suriye'den çıktığını görmek istiyoruz. Bu, Türkiye ile gerginliğin temel nedeni." dedikten sonra birçok konuda Biden veya Trump yönetiminde bir değişiklik öngörmediğini belirtiyordu. Diğer yandan ABD'nin yeni başkanı olacak Biden'ın Irak'ta Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nin politik ve askeri gücünü artırmak için somut adımlar atabileceği de tartışılıyor.

KDP'nin esasta Şengal'e yönelen ancak Kandil Dağı çevresine askeri güç yığmasıyla daha da belirginleşen PKK'ye karşı askeri planının arkasında ABD ve TC'nin olduğu biliniyor. ABD'nin bu temelde Irak, Kürdistan Bölge Yönetimi ve TC ile görüşmeler gerçekleştirdiği; yine TC'nin KDP ile açık ya da -MİT üzerinden- gizli bir biçimde anlaşmalara vardığı dillendiriliyor. PKK'ye karşı askeri saldırı planlarının bir ayağını Şengal diğer ayağını ise Kandil oluşturuyor. Şengal'e yönelik operasyonun hedefinde PKK bahanesiyle Şengal Özerk Yönetimi, YBŞ (Şengal Direniş Birlikleri) ve YJŞ (Şengal Kadın Birlikleri) bulunuyor. PKK cephesinde yapılan açıklamalarda Şengal operasyonu ile Gare saldırısının paralel yürütüldüğü; Şengal'e dönük operasyona karşı PKK'nin müdahale etme olanağının engellenmek istendiği yorumları öne çıktı. Plan kapsamında Şengal'in ardından Kandil üzerine daha yoğun operasyon ve tasfiye saldırıları da masada duruyor.

PKK'YE KARŞI ABD, TC VE KDP İTTİFAKI

Ağustos ayında Mustafa el-Kazimi, Irak Başbakanlığına seçildikten sonra ABD'yi ziyaret etmişti ve burada ABD Dışişleri Bakanlığına bağlı Joey Hood; "PKK'nin Şengal'deki varlığı hakkında Irak ve Türkiye'nin birlikte çalıştığını görmek istediklerini" ifade etmiş ve "Şengal gibi yerler, aralarında

PKK'nin de bulunduğu düzensiz silahlı gruplardan arındırılabilir. Orada, sivil bir irade kurulabilir." açıklamasında bulunmuştu. Yine 9 Ekim'de Kazimi başkanlığında BM'den temsilciler, KDP heyeti ve bazı Ezidi temsilcilerle Bağdat'ta Şengal toplantısı yapılmış, arka planda ise ABD, Almanya ve Fransa rol üstlenmişti. Bu toplantıda temel konu Şengal'deki PKK varlığına son vermek ve Şengal'e kaymakam atamaktı. Plana göre süreci Irak, Kürdistan Bölgesel Yönetimi ve Ninova Valisi'nin kurduğu bir komisyon yönetecekti.

Görüldüğü gibi birkaç yıldır hedefte olan, son aylarda ise yoğunlaşan tra-

fikle birlikte somut adımlara dönüşen Şengal saldırısı aslında diğer saldırı planlarıyla birlikte yürüyor. Saldırıların bir ayağını az önce de belirttiğimiz gibi Kandil'e dönük saldırılar ve PKK'nin Irak Kürdistanı'ndaki gücünün zayıflatılması oluşturuyor. Diğer ayağını ise aslında Suriye Kürdistanı'na ve PYD'ye dönük saldırılar oluşturuyor. Ancak PYD'ye yönelik saldırı yöntemleri farklılık arz ediyor. Suriye süreci kendi içinde farklı bir özgünlük taşıyor ve ABD'nin PYD'ye duyduğu ihtiyaç devam ediyor. Bu nedenle PYD'yi ideolojik ve stratejik bakımından PKK'den koparmak asıl hedef olarak kendini gösteriyor.

Irak Kürdistanı'nda PKK'ye dönük saldırıların arka planında bölge gerici devletleri ve emperyalist güçler olmakla birlikte saldırıların bugünkü sivri ucunu KDP temsil ediyor. TC, KDP ile yaptığı anlaşmalar kapsamında Irak Kürdistanı'nda üç bölgelerini her geçen gün genişletir ve askeri operasyonlarını yoğunlaştırırken KDP'nin işbirlikçi politikaları Kürt halkı nezdinde tepki topluyor. Bu şartlar altında PKK'nin varlığı KDP için ciddi bir

tehlike arz ediyor çünkü halkın farklı arayışlara girmesi KDP'yi korkutuyor. KDP'nin PKK'ye açık askeri saldırıya yönelmesinin arkasındaki önemli bir etkeni de ABD, TC ve Irak devletinin KDP üzerindeki yoğunlaşan baskısı oluşturuyor. Hatırlanacağı gibi KDP, Irak, TC ve ABD'nin tehdit ve "uyarılarına" rağmen 2017'de bağımsızlık referandumuna gitmiş, bunun bedelini ağır bir biçimde ödemiş ve direnmeden Kerkük'ten çıkmıştı. Bu dönem aynı zamanda KDP üzerinde Irak, TC ve ABD'nin baskı ve kontrolünün daha hâkim hale geldiği, KDP'de ciddi bir irade kırılması yaşandığı dönemdi. KDP'nin bu devletler karşısındaki "iradesizliği" ve işbirlikçiliği kuşkusuz

Kerkük meselesiyle başlamadı ancak söz konusu kırılmanın KDP'nin Kürtler arası bir savaşa yönelmesine yol açacak kadar korkularını ve işbirlikçiliğini derinleştirdiği söylenmelidir.

'92 SAVAŞI VE DEĞİŞMEYEN TARİHSEL GERÇEKLER

KDP, geçmişten beri PKK'ye yönelik saldırılarına bahane olarak Irak Kürdistanı'nı TC'nin askeri saldırılarına açık hale getirmeyi ileri sürmektedir. Son açıklamalarında da Şengal'in peşmerge güçlerinin "kahraman operasyonu" kurtarıldığını iddia eden KDP, PKK'nin Şengal ve çevresine gelerek parçayı kopardığını ve kanton ilan ettiğini; Haşdi Şabi ile kol kola girerek Ala Rengin yerine kendi bayrağını çektiğini ve böylelikle Şengal'i Türk ordusunun uçaklarına hedef yaptığını öne sürdü. IŞİD'in Şengal'e yönelik saldırısında KDP'nin halkı katliamla yüz yüze bırakarak kaçtığı, PKK'nin ise olası bir katliamın önüne geçtiği bilinmiyor değil. Hatta PKK, bu pratikleriyle KDP'nin onurunu da kurtardıklarını belirtiyor. Fakat tüm gerçeklere rağmen KDP'nin yalanları

ve işbirlikçi pratikleri bitmiyor. Bunun tarihteki en önemli örneklerinden birini de PKK'nin '92 Savaşı olarak adlandırdığı; KDP, KYB (Kürdistan Yurtseverler Birliği), TC ve ABD ittifakı, bölgedeki diğer gerici güçlerin dolaylı desteği ile PKK'ye karşı yürütülen savaş teşkil ediyor.

O dönemki KYB Xakurk komutanı "Dünyanın tüm yardımları Türkiye sınırından geliyor. PKK bizi zor durumda bırakıyor. Bölgeyi terk etmedikleri takdirde zor kullanıp çıkaracağız. Türkiye için değil kendimiz içindir." diyor hatta KDP ve KYB, PKK'nin Saddam'la iş birliği yaptığını iddia ediyordu. Mesut Barzani radyo ve televizyonlarda "Kürt halkının düşmanı PKK'dir. Onlara defalarca söyledik ama gitmediler. Türkiye en büyük dostumuzdur. Dostlarımıza karşı bizim topraklarımızdan terörist saldırılar yapmaktadırlar." minvalinde propaganda yürütürsün PKK'ye karşı savaşın ABD boyutu yine apaçık ortadaydı. PKK'ye karşı Xakurk saldırısı başladıktan üç gün sonra Kürdistan Paramentosu federasyon ilan etmiş, federasyon ilanı, o tarihlerde Washington'da bulunan Talabani ve Barzani tarafından dünyaya duyurulmuştu. Federasyon ilanı ile PKK'ye karşı operasyonun aynı tarihlere "tesadüf" etmesi, federasyon karşılığında ABD'nin ve ABD üzerinden Türkiye başta olmak üzere bölgedeki ilhakçı güçlerin, KDP ve KYB'den ne istediğini de ortaya koyuyordu.

Neticede '92 Savaşı adı verilen ve esasta PKK ile KDP ve TC güçleri arasında yaşanan çatışmalarda her iki taraf da ağır kayıplar vermiş ve 28 gün sonra PKK ile KDP-KYB arasında anlaşma imzalanmıştı. Anlaşma sonrası da kimi çatışmalar yaşanmış ve özellikle TC anlaşmayı boşa düşürmek için bombardımanlarını sürdürerek Barzani ve Talabani üzerindeki baskılarını yoğunlaştırmıştı. TSK Generali Eşref Bitlis makamına çağırıldığı KDP ve KYB'nin Ankara temsilcilerini "Sizlerle bir anlaşma yapmıştık. PKK yok edilecekti. Oysa şimdi siz PKK'yla anlaştınız. Aramızdaki anlaşmayı ihlal ettiniz. Gerekirse 36. paralelin güneyine ineriz." diye tehdit ediyordu. TC Irak Kürdistanı'nda işgalci varlığını derinleştiriyor, KDP ve KYB'yi Irak ordusuyla baş başa bırakacak şekilde Çekiç Güç şantajı yapıyordu. Neticede '92 Savaşı PKK'ye karşı askeri amaçlarına ulaşmadan sonuçlanmış; KDP

Bugün farklı dozaj ve biçimlerde tüm Kürt hareketlerine dayatılan şey Barzanileşmek ya da kuşatma ve saldırılarla tasfiye edilmektir. PKK'ye ve farklı yöntemlerle YPG'ye dayatılan budur. Ancak başka bir seçenek daha vardır. Bu seçenek ise '92 Savaşı'nda devrimci savaşın sembolü olarak tarihe geçen Beritan'ın direniş çizgisidir.

ve KYB, PKK'yle savaşmakla Kürt halkı nezdinde olumsuz tepkilerle karşılaşmış ve ipleri TC'nin eline daha fazla kaptırmıştı. Gelişmelerin bu yönde olmasında, PKK'nin o yıllarda savaşa ve bağımsızlığa odaklı devrimci çizgisinin rolü belirleyiciydi ve daha saldırılar başlamadan bu durum A. Öcalan tarafından şu şekilde ifade ediliyordu: "Güney'e yönelik planımız ve geliştirilecek saldırılar, tümüyle işbirlikçilere karşı bağımsızlık cephesinin savaşı temelinde ele alınmalıdır. (...) Bir iç savaş durumuna dönüştürülmelidir."

ULUSAL BİRLİKTE BRAKUJİYE...

Uzun zamandır ülkemizdeki Kürt Ulusal Hareketi'nin Kürtlerin ulusal birliği temelinde yoğun çabalar harcadığı, özellikle Irak Kürdistanı'nda bu temelde bir siyaset geliştirdiği biliniyor. Ne var ki daha dışı dokunur, somut bir sonuç ortaya çıkmadan KDP ve PKK'nin çatışma olasılığı, bir anlamda da Kürtler arası bir savaş gerçeği ortaya çıktı. Tarihten bu yana Kürtlerde brakuji'nin dayandığı tarihsel gerçekler aşiretçilik, farklı devletlere bağlı olma, uluslaşma ve devletleşme sorunları olarak yaşam buldu. Hiçbirini tümünden reddetmeksizin, çağımızda tüm bu engelleri yaşatan ve besleyen temel aktör ve sorun emperyalizm ve onun kurduğu düzen içerisinde bölgenin faşist, gerici devletleri olduğu belirtilmelidir. Kürtlerin yaşadığı coğrafyayla ilgili olarak söz konusu statüko gerçeğinin tartışılması ve Kürtlerin temel gündeminin statü meselesi olması bu gerçeğin diğer bir ifadesidir. Dört parçaya bölerek Kürdistan'ı ilhak eden bölgenin gerici, faşist devletleri ve onların efendileri emperyalist devletler, yüz yıldır kurulu bulunan bu statükonun değişmesinden yana değillerdir. Zaman zaman kimi emperyalist devletler ve bölge devletleri arasında farklı yaklaşımlar ortaya çıksa da bu hiçbir zaman Kürtleri esas alan bir siyasi tutuma dönüşmemiş tam tersine oyalama, engelleme, birbirine kırdırma, çatışma ve kaostan yararlanma biçimlerinde cereyan etmiştir. Kısacası emperyalist güçler hiçbir zaman Kürt ulusal soru-

nunun çözümünden yana olmamış, çıkarlarını esasta bölgedeki gerici, faşist devletler üzerine kurmuşlardır. Farklı ülke sınırları hatta kimi zaman aynı ülke sınırları içerisindeki Kürt ulusal hareketleri de ortak bir ulusal siyaset etrafında birleşmemiş, çoğu zaman birbirleriyle savaşa yönelmiş ya da çatışmaya çekilmişlerdir.

Tarihsel deneyimler de göstermektedir ki emperyalizme ve onunla ilintili olarak bölgedeki gerici, faşist devletlere karşı ulusal devrimci bir çizgiden beslenmediği müddetçe farklı parçalardaki Kürtlerin ortak bir ulusal siyasette birleşmeleri olanaklı değildir. Bugün Kürt Ulusal Hareketi dahi ulusal reformist çizgisiyle, çoğu kez hedefi olduğu emperyalist "reel politik" karşısında net bir tutum takınamamaktadır. Bu koşullarda KDP ve KYB gibi emperyalizmin açık işbirlikçisi güçlerle ulusal bir birlikte buluşmak ise hiç mümkün gözükmemektedir. Emperyalist devletler her bir parçadaki Kürt ulusal hareketlerine farklı politikalarla yaklaşarak onlar arasındaki çıkar farklılıklarını ve çelişkileri sürekli olarak diri tutmaktadır. Bölgenin gerici, faşist devletleri (Türkiye, İran, Irak, Suriye) ise Kürtlerin devletleşmemesi mümkünse hiçbir ulusal hak ve statü (anadilde eğitim, özerklik, federasyon vb.) elde etmemesi için ortak bir siyaset izlemektedir. Bu siyaset ise kendi devlet sınırları içerisinde Kürtleri tasfiye politikasını esas almaktadır. "Kendi" Kürtlerine karşı izlenen faşist siyaset, gerektiğinde diğer parçalardaki Kürtlere el uzatma, satın alma, taviz verme veya onları teslim alma gibi biçimlere bürünebilmekte, Kürtler arasındaki çıkar farklılığı ve politik çelişkiler aktif bir biçimde kullanılmaktadır. Her bir parçanın, bağlı bulunduğu devlet sınırları içerisindeki özgünlükleri; belirlenen esas düşmanın ve aynı zamanda dost-ittifak güçlerinin farklılığı Kürt ulusal hareketlerinin siyasi farklılıklarının ve çatışmalarının da nesnel zeminini teşkil etmektedir. Doğal olarak örneğin ülkemizde Kürt Ulusal Hareketi'nin kararlı dostları, aynı devlet sınırları içerisindeki farklı uluslar-

dan emekçiler, ezilen toplumsal kesimler, devrimci-demokratik güçler olurken diğer parçalardaki Kürt hareketleri kararsız dostlar hatta kimi zaman düşmanlar olabilmektedir. Ya da KDP gibi Kürt halkının üzerindeki sömürü ve baskıdan beslenen işbirlikçi güçler, kendi dost-ittifak güçlerini emperyalistler ve bölgedeki gerici güçler olarak belirleyebilmekte, fırsatını bulduğunda 'brakuji'ye yönelebilmektedirler.

BARZANİLEŞMEK YA DA BERİTANLAŞMAK...

KDP, sadece bugün değil uzun bir tarih boyunca kendini emperyalizmin ve bölge gerici devletlerinin işbirlikçisi olarak konumlandırmış ve çokça örneği olduğu gibi gerektiğinde diğer Kürt hareketlerine savaş açmaktan geri durmamış bir harekettir. KDP'nin Kürt halkı karşısındaki sınıfsal ve siyasi konumlanışı onun bu işbirlikçiliğinin de özünü teşkil etmektedir. Barzani ailesi ve onla özdeşleşmiş olan KDP, Irak Kürdistanı'nda hâkim sınıfların en öndeki temsilcisi ve ABD emperyalizminin işbirlikçisi konumundadır. Kuşkusuz KDP bu konumda tek başına değildir. Ancak Irak Kürdistanı'nda ve aynı zamanda Suriye Kürdistanı'nda emperyalistler ve gerici devletlerle iş birliği içerisinde üstlendiği roller Barzani ailesini ve KDP'yi özel bir konuma getirmektedir. Bu özel konum emperyalist güçlerin ulusal hareketlere dayattığı siyasal rolde ifade bulmakta ve 'Barzanileşmek', emperyalizme açık işbirlikçiliğin ve ezilen Kürt ulusuna ihanetin de adı olmaktadır.

Bugün farklı dozaj ve biçimlerde tüm Kürt hareketlerine dayatılan şey Barzanileşmek ya da kuşatma ve saldırılarla tasfiye edilmektir. PKK'ye ve farklı yöntemlerle YPG'ye dayatılan budur. Ancak başka bir seçenek daha vardır. Bu seçenek ise '92 Savaşı'nda devrimci savaşın sembolü olarak tarihe geçen Beritan'ın direniş çizgisidir.

Emperyalizmin birebir kendi güçleri ve yarı sömürgeleri üzerinden at koşturduğu Kürdistan ve Ortadoğu gerçeği, emperyalizmi, özellikle ABD

emperyalizmini nesnel bir veri olarak kabul etmekte ve kabullenmektedir. Bunun sonucu olarak ABD'nin veya başka bir emperyalist devletin onayı, desteği ya da göz yumması söz konusu olmadan başarılı olunamayacağı genel kabul durumundadır. Bu 'genel kabul', Rojava ve Başur Kürdistan'da olduğu gibi farklı parçalarda aynı zamanda iki farklı tutumu ortaya çıkarabilmektedir. PKK, Şengal ve KDP saldırılarında her şeyin arkasında ABD'nin olduğunu ifade ederken SDG Genel Komutanı Mazlum Ebdî, ABD'de Başkanlık seçimlerini kazanan Biden'ı tebrik ediyor ve "ABD ile yakın işbirliğini sürdürmeyi dört gözle bekliyoruz" diyebiliyor. Bu durum ister istemez PKK'ye yönelen tasfiye saldırısı karşısında SDG'nin nasıl bir pratik tutum sergileyeceğini de sorgulatıyor.

Emperyalizm ve proleter devrimler çağında ezilen ulus hareketlerinin karakterini; devrimci veya reformist niteliğini belirleyen temel öge emperyalizm karşısındaki tutumu ve onunla bağlantılı olarak proleter harekete yaklaşımıdır. Bugün neredeyse tüm ulusal hareketlerin emperyalizmle doğrudan, dolaylı ya da kısmen iş birliğine yönelmeleri; geriye dönüşleri ve sosyalist devletlerin yokluğunu da içine alır bir biçimde dünya proleter hareketinin zayıflığıyla ilgilidir. Ulusal hareketlerin dünyadaki güç dengelemesine meyletmesi aynı zamanda ona karakterini veren sınıfsal özün de bir ifadesidir. Bu özellikler ezilen ulus hareketlerini ve onların politik yönelimlerini analiz etmede temel verilerdir. Diğer yandan ulusal sorun ve ezilen ulus hareketleri karşısında belirlenecek tutum, nesnel durumun tespiti ile yetinemez. Bu nesnel durumu değiştirmek için devrimci çizgiyi, devrimci savaş, halk savaşını esas almak zorundadır. Devrimci savaş ve direniş zorunluluğu bugün Kürt Ulusal Hareketi için de kaçınılmaz bir zorunluluk olarak ortaya çıkmıştır.

**Saman yığını altında gizli kalmış ateş. Soranca'da kin veya ihanet anlamına gelen bir deyimdir.*

[Heta wek agirî bin kan le gel yek / Eger tofan bê leşkir tan, bi pûşek (Birbirinize saman yığını altında gizli kalan ateş gibi kinli olduğunuz sürece / Ordularınız fırtına da olsa kâğıttan bir kaplan olarak kalır.)]

Akt. Faysal Dağlı, Birakuji-Kürtlerin İç Savaşı, Belge Yayınları

Brakuji: Kardeş katilliği, ihanet...

NUBAR VE ROSA, Ö

KENDİ MÜCADELE TARİHLERİNİ PROLETARYA PARTİSİ

"Ama yalnızca bunlar mı? Partimiz bu çeyrek asırlık tarihinde faşist TC'nin iki askeri dönemi de içeren azgın saldırılarına karşı kesintisizce mücadele yürüttü, baş eğmedi, hiçbir koşulda teslimiyetçiliğe düşmedi. Dört bir yandan esen revizyonist, reformist-tasfiyeciler kasırgalara karşın MLM'den sapmadı. MLM'nin bayrağını yere düşürmeyen ender KP'lerden biri oldu. Parti içindeki sınıf mücadelesini ideolojik-siyasi zeminde sürdürdü. Tüm örgütsel yetmezliklerine karşın yaşadığımız toprakların dört bir yanında büyük bir potansiyelin umudu oldu. Kırdan, kentte, zindanlarda nice kahramanca direnişler gerçekleştirdi. Nice saldırılarda bulundu. Nice şehitler verdi. İşte bizim bugünümüz, kökenlerini ve karşılıklı ilişkilerini irdelemeden kabaca vurguladığımız bu olguların ve tasfiyecilik sürecinin yarattığı tahribatın üzerinde şekillenmektedir. Bu tarih tüm olumluluklarıyla ve olumsuzluklarıyla bizimdir. Olumluluklarına ve olumsuzluklarına katkılarımızla bizimdir. Parçası olmanın ve ileriye taşımak görevini üstlenmiş olmanın onuruyla bizimdir. Bu tarihi tüm yönleriyle MLM tarzda sorgulamanın ve dersler çıkarmanın yakıcı gereksinimini duyarak bizimdir." (M. Demirdağ)

Hareket halindeki kitlelerin ve onların pratiklerinin içerisinde eylemsel olarak yer alan devrimci militanlar kendi bilgi süreçlerinde de görülmemiş gelişmeler kaydeder; tıpkı Lenin yoldaşın belirttiği gibi "Devrim dingin siyasal gelişme dönemlerinde inanılmaz gibi görünen bir hız ve derinlikte insanları eğitti." (Lenin, Demokratik Devrimde Sosyalist Demokrasinin İki Taktiği, Sol Yayınları, s. 7) Hareketin özel bir biçimi olan sınıflar mücadelesi içerisinde yer almak, onun bir parçası olmakla bu harekete özgü değişimlerden geçer insanlar. Bu değişim süreci kişinin davranışlarında olduğu gibi

aklında ve ruhunda da eğitici bir rol oynar. Bunlar sınıf mücadelesinin kendinden kişiye kattığı şeylerdir.

Engels yoldaş, "İnsanlar, her biri bilinçli olarak istedikleri kendi amaçlarını izleyerek... kendi tarihlerini yaparlar" diyor. Kendi tarihini yapan insanın izlediği bilinçli istençlerini belirleyen nedir? Engels'in yanıtını aradığı sorulardan biri de budur. Şüphesiz "maddi koşullar" diye cevap verilebilir. Biz bu genellemeyi yine Engels yoldaştan hareketle sınıflar mücadelesi diye cevaplayacağız. Engels "... Açık ya da bulanık bir biçimde, doğrudan ya da ideolojik ve hatta tanrısallaştırılmış bir biçimde, eylem halindeki yığınların ya da onların liderlerinin (büyük adamlar denilenler bunlardır) düşüncesinde bilinçli güdüler olarak yansıyan devindirici nedenleri aydınlığa çıkarmak..." (Marks/Engels, Seçme Yazışmalar, Cilt 3, 1973, s. 448) diyordu. Asıl sorun budur. İnsanın bilinçli davranışları sınıf mücadelesi içerisinde biçim alır, belirlenir. Farkına varsın veya varmasın kişi, sınıf mücadelesine bağlı olarak konumunu belirler.

6-9 Eylül ve 1-4 Ekim Nubar ve Rosa, Özgür ve Asmin yoldaşlar; önderlerimiz, komutanımız ve yeni önderleşmeye ve komutanlaşmaya aday olanlarımız olarak ölümsüzleştiler. Nubar ve Özgür yoldaşlar sınıf mücadelesinin ve buna bağlı olarak Proletarya Partisi ile kurdukları doğru ve kavrayışı berrak ilişkilenenin sonucudur ki önderleşme ve komutanlaşma basamaklarını hızlı ve emin adımlarla çıktılar. Kesintisiz mücadele ve savaş sınıf mücadelesinin seyrine, Proletarya Partisinin bu akışa önderlik etme düzeyiyle yeni kadrolar ve yeni militanlar yaratmıştır. Nubar yoldaş partisiyle ve mücadeleye ilişkisini önderleşme hedefiyle elbette kurmamıştır. Ona bu niteliği ve özelliği kazandıran sınıf mücadelesiyle kurduğu ilişkinin bilimsel bir niteliğe bürünerek yol almasıdır. Tüm diğer önder yoldaşlarımız gibi Nubar yoldaş da mücadelenin sorunlarını kavradıkça ve bunlara hükmettikçe

partisiyle ilişkisini daha güçlendirerek yürüyüşünü sürdürmüştür. Sınıf mücadelesinin pratiği ve o döneme rengini veren karakteri, hareketin özellikleri şekillenen kadro ve militanların yapısını ve özelliklerini de belirlemektedir. Bu nedenledir ki sınıf mücadelesinin her dönemi niteliğine uygun kadro ve militanlar şekillendirmektedir.

Ölümsüzleşenlerimiz tam da bu dönemin dayattığı kadro ve militan özelliklerini reddettikleri, proletaryanın sınıf kavgasına ve bu kavganın ihtiyaçlarını bilince çıkararak konumlandıkları için önderleşme ve önder olmaya aday olmuşlardır. Ölümsüzleşenlerimiz halk savaşında tutunma, gerilla savaşında ısrarı ne askeri bir çizginin hayat bulması ne de kahramanlık destanlarının yazılması için değil, bugün sadece gerillanın değil, işçi sınıfı ve halka yönelik topyekün kuşatmanın ancak can bedeli bir fedayla yarılacağını bilince çıkarmış ve bu kararlılıkla ölümsüzlüğe yürümüştür. Ölümsüzlüğün bu dönemde yüklendiği anlam bu nedenledir ki her şeyden önce kararlılığı, ısrarı ve inancı temsil etmektedir. Kuşkusuz her bir yoldaşın ölümsüzlüğü tüm bu özellikleri ve niteliği kapsamaktadır. Ancak düşman kuşatmalarının arttığı böylesi dönemler de bu özellikler çok daha fazla öne çıkmaktadır ve belirgin bir özellik olarak kendini göstermektedir. Çünkü bu özelliklerin tümü ısrarda karşılık ve anlam bulmaktadır.

Komünist Partisi, üzerinde yükseldiği toplumsal zeminden asla yalıtılmış değildir. Salt toplumsal zeminden de değil; dünyadaki politik atmosferden, karşı-devrim ile devrim cephesinin karşılıklı konumlanışından da yalıtık

değildir. Kendisini çevreleyen nesnel şartlardaki her türlü olumlu ya da olumsuz gelişmenin Komünist Partisi'nin bünyesine yansıtacağı muhakkaktır. Burada can alıcı sorun, Komünist Partisi'nin kendisini çevreleyen nesnellik üzerindeki etkinlik düzeyidir. Daha yalın bir ifadeyle, kimin kime üstünlük sağladığıdır. Örneğin karşı-devrimin ideolojik tahakkümünün yükselişe geçtiği, kitlelerin geniş kesimlerinin devrimci taleplere ilgisizleştiği verili şartlar Komünist Partisi'nin

örgütsel yapısını erozyona, politik taleplerini muğlaklığa, stratejik hedeflerini revizyona uğrattıyorsa burada ciddi bir sorun var demektir. Çünkü işçi sınıfının ve ezilenlerin iktidar savaşına önderlik misyonunu, proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesinin merkezi olduğu gerçekliğini kavrayamadığını, bilince çıkaramadığını gösterir. Bu da kaçınılmaz olarak kitlelerin kendiliğinden bilincinin ve mücadelesinin Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin rehberliğinde analiz edilip sentezlenememesine; bunun sonucu olarak da başta işçi sınıfı olmak üzere ezilenlerle, devrimin müttefikleriyle, aydınlarla zayıf, edilgen, liberal ya da tam

ÖZGÜR VE ASMIN; PARTİSİ'NİN VE SINIF MÜCADELESİNİN İÇİNDE YAZDILAR

zitti olarak sekter ilişkilerin geliştirilmesine neden olur.

Bugün Proletarya Partisi'nin yaşadığı esaslı sorunlardan biri de budur. Kadro ve üyelerinin Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimini özümseyememeleri, siyasal seviyelerinin darlığı; Proletarya Partisi'nin rezervindeki ideolojik berraklığı, politik enginliği ve taktiksel esnekliği kitlelerin kendiliğinden bilinci ve mücadelesiyle buluşturamamalarına neden olmaktadır. Hiç kuşkusuz

“...Eğer, proletaryanın ileri unsurları, Marksist-Leninist ideoloji ve küçük burjuvaziden gelen Parti üyelerinin orijinal ideolojisi arasında kesin ve keskin bir hat çekmezlerse ve ciddi ve sabırlı bir tutumla onları eğitip onlarla mücadele etmezlerse, onların küçük burjuva ideolojisini yenmek olanaksızlaşacak ve üstelik bu üyeler, sonunda proletaryanın öncüsünü kendi düşündükleri şekilde biçimlendirmeye çalışacaklar ve önderliği ele geçirerek Partiye ve halka zarar vereceklerdir.” (ÇKP Kısa Tarihi, s. 27)

Kendisine yaşam alanı oluşturmaya çalışan, ideolojik temelli küçük-burjuva şekillenmiş ve tarz; KP'nin sınıf mücadelesine ait görev ve sorumluluklarını yerine getirme yönlü güçlü istek ve adımlarının önünde durmaktadır. Bu sorun, önderliği ve önderliğin seferber edeceği proleter öğeleri, ivedilikle kesin bir mücadeleye çağırma dır. Bu kapsam ve merkezde

bu, geniş kitlelerin sahip olduğu politik seviyeyi anlamak ve devrimci politik mücadelenin hammaddesi haline getirmek yerine, kitleleri küçümseyip, edilgenleştiren, devrimi dar kadroların işi olarak gören anlayıştır. Haliyle böyle bir anlayışın, böyle bir yaklaşım, politik mücadele ile kendiliğinden mücadeleyi birbirine karşıt, apayrı şeyler olarak değerlendirecektir ve bu da kitlelere politik bilinç götürmeyi küçümseyen tamamen yanlış ve nihayetinde Komünist Partisi'ni kitlelerden uzaklaştırıp marjinalleştiren pratiklere neden olacaktır.

bir mücadelenin yakıcılığını hissetmeyen de bir an önce hissetmesi gerekmektedir. Yarım asırlık tarihte, her beş-on yılda bir önemle gündeme yerleşen sorunları, ne yazık ki yine aynı önem ve düzeyde gündemimize almak zorundayız. Mevcut hali kanıksamadıkça, dilimizi ağrıyan dişimizden çekmemiz de mümkün değildir. Aynı zamanda mücadelenin dümdüz hep yukarı doğru seyreden bir yol izleyeceği gibi idealist-metafizik yaklaşımlara düşerek, bu sorun karşısında bıkkınlık, yılgınlık gösterecek de

değiliz. Komünist iddiada olanlar, sayısız kez düşman saldırılarına göğüs germeleri gerektiğinin bilincinde oldukları gibi, içeride de küçük-burjuva öğelere karşı sayısız kez mücadele yürütmek zorunda olduklarının, bu yolun çetin ve uzun bir yol olduğunun, bu mücadelenin yüksek ve ileri bir bilinç, dayanıklılık gerektirdiğinin bilincindedirler.

İzlenecek yol Proletarya Partisi'nin donanımında mevcuttur. Çekincesiz, kaygısız, güçlü bir cüret ve hamleyle, küçük-burjuva şekillenmiş ve tarzla mücadele-netleşme ve kopuş eksenli devrimci diyalektik yola girilmelidir. Göz göre göre, yürek sızlaya sızlaya içinde bulunan uzlaşmadan, küçük-burjuvaziye tahammül edilen sınırlardan çıkılmalıdır. Ancak böylesi çetin bir mücadeleyi bugünden yarına bütünlüklü olarak başlatmak hiç de kolay olmayacaktır. Yine tüm organların bu mücadele ekseninde harekete geçmesi hazırlık ve zaman gerektirecektir. Belli bir siyasal olgunluk veya örgütsel olgunluk olmadan da mücadele sağlıklı yürümeyecektir. Bu zorluklar görmezden gelinemez. Ne var ki işe bugünden başlanmadığında da böylesi bir yeterliliğe ulaşmak mümkün olamayacaktır. Bu mücadelenin yaklaşımı ve yöntemi, önceden de işaret edilmeye çalışıldığı gibi; zorlukları görerek, uzun soluklu olacağını göze alarak; ağırlıklı bir şekilde mücadelede sabır ve esneklik göstermeye meyilli olarak; sübjektif ya da tekdüze bir bilgilenme ve tartışmanın kırıcı-yıkıcı sekter tutumundan uzak kalarak şekillendirilmelidir.

Birlik-mücadele-daha yüksek bir birlik ilkesinden hareketle, mücadelede ikna temelinde düzelme ve kazanım sağlamanın tek amaç edilmesi gereği iyi anlaşılırsa, yaklaşım ve yöntemlerde doğru yol kolaylıkla bulunacaktır. Ancak “sabır ve esnekliğin” değişip dönüşüme istekli olanlar ve bunun için samimi

çaba harcayanlar için gösterilmesi gerektiği; “işçi zamana yaymanın” ancak belli bir sistemde ve disiplinde mücadele koşullarının oluşması durumunda bir anlam taşıdığı unutulmamalıdır. Sekter olmayalım diye liberal olmak, düzeltereğiz derken küçük-burjuvaziyle uzlaşmak-barışık yaşama uyum sağlamak, kazanım uğruna mücadele etmek değildir. Burada kazanan sadece küçük-burjuva çizgi olacağı açıktır. Ve en önemlisi de, önümüzdeki görev ve sorumluluklar, şekli örgütsel birliktelikler içinde; küçük-burjuvaziyle barışık bir arada yaşayarak; sorunun zamanla kendiliğinden düzeleceğini umarak yerine getirilemez. Ancak bu çizgi mücadelesinden çıkan bileşenin örgütsel birliğinin yanında, ideolojik-politik birlik ve bütünlüğü ile sıkı çalışma disiplini ile görevlerimiz layıkıyla yerine getirilebilir.

Nubar ve Özgür, Rosa ve Asmin yoldaşlar, her biri kendi mücadele tarihlerini Proletarya Partisi'nin ve sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarını kavrayarak ve buna göre şekil alarak yazdılar. Bu yaşamın onları kendiliğinden sürüklediği bir yazım değil, bilinçli ve iradi bir müdahalenin sonucu olarak ortaya çıktı. Şimdi onlar gibi olmak diye sözünü ettiğimiz çağrı tam da bu iki temel noktanın kavranışı ve bilince çıkarılmasından geçmektedir. Proletarya Partisi'nin ve sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarını kavramak. Bu kavrayış bizi militan bir çizgide buluşturacak, bu kavrayış önderleşmeye adım attırarak, bu kavrayış bizi olduğumuz yer değil olmamız gereken yere atacaktır. Bu gerçek içselleştirilmeden anın ihtiyaçları kavranmadan, dönemin özellikleri bilince çıkarılmadan, sorunlarımız doğru tespit edilip müdahale edilmeden onlar gibi olmak mümkün olmayacaktır.

**MÜCADELE-KOPUŞ-SIÇRAMA DEVRİMCI
DİYALEKTİĞİYLE ATILIM**

KOLEKTİF DOĞRULTU

“Belki de bize en yakın şey ölüm; fakat bu beni korkutmuyor, haklı olan her şey için savaşmaya devam edeceğiz” demişti Maria Teresa Mirabel, haklı olanın yaşaması gerektiğini vurgulayarak.

Minerva Argentina Mirabel, “Bunca acıyla dolu ülkemiz için yapılacak her şeyi yapmak bir mutluluk kaynağı; kollarını kavuşturup oturmak ise çok üzücü” sözleriyle tüm kadınları, herkesi yaşam için mücadelemeye çağırıyordu.

“Çocuklarımızın, bu yoz ve zalim sistemde yetişmesine izin veremeyeceğiz. Bu sisteme karşı savaşmak zorundayız. Ben kendi adıma her şeyimi vermeye hazırım; gerekirse hayatımı da” diyordu Patria Mercedes Mirabel ve öyle de yaptı. Tüm halkın çocuklarını kurtaran mücadele, diktatörlüğü devirdi.

Patria, Minerva, Maria, diğer adıyla Mirabal kardeşler. Onların adını bugüne taşıyan ise 60 yıl önce Dominik Cumhuriyeti’ni yöneten Rafael Trujillo diktatörlüğüne karşı verdikleri mücadele. 25 Kasım 1960’ta diktatörlüğün askerleri tarafından tecavüz edilerek vahşice katledildiler. Katledilmeleri diktatörlük tarafından kamuoyuna “trafik kazası” olarak duyuruldu. Aslında gerçek, diktatörlük karşıtı Clandestina hareketinin kurucuları ve kadroları olan bu kadınların tehlike olarak görülmesi, tecavüz edilerek katledilmeleriydi.

Mirabel Kardeşlerin katledilmeleri Dominik Cumhuriyeti’nde büyük bir tepki uyandırdı ve direniş güçlendi, bir yılın sonunda diktatörlük devrildi.

1981 yılında Kolombiya’nın Bogoto şehrinde bir araya gelen Latin Ame-

rikalı ve Karayipli Kadınlar Kongresinde, Mirabel Kardeşlerin anısına 25 Kasım tarihi “Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü” olarak anılıyor.

Bugün Türkiye ve Dünya’da 25 Kasım’a doğru giderken emperyalist kapitalist sistemin derinleşen ekonomik krizi işçilere, emekçilere ezilen tüm kesimlere faşist saldırılar boyutuyla dönmektedir. Artan bu saldırı boyutu pandemi süreci ile birlikte keskinleşmiş ve ezilenler nezdinde bu keskinleşme artmaktadır. Kadınlar cephesinden de katmerlenen bu krizin faturası yine en ağır biçimde kadınlara kesilmeye çalışılmaktadır. Pandemi bahanesiyle işten ilk çıkarılanın kadınlar olduğu, birçok çalışma alanında kadının ucuz iş gücü olarak görüldüğü bir gerçeklik olarak karşımıza çıkmaktadır. Bununla birlikte pandemi süreci boyunca kadınlara yönelik artan saldırı politikaları erkek egemen faşist devletin ürettiği politikalar ve kadınların kazanılmış haklarına yönelik saldırılar boyutunu tırmanmaktadır. Nafaka hakkının gasp edilmesi, İstanbul Sözleşmesi’ne yönelik saldırılar ve sürekli üretilen erkek egemen politika ve düşünce pandemi dönemi boyunca gündemden düşmemiştir. Erkek egemen faşist devletin hedef gösterir biçimde ürettiği politikalar kadın cinayetlerinin önünü açarken faile yapılan iyi hal indirimleri, tutuksuz yargılama süreci durumu meşrulaştırır bir hale büründürmüştür. 2020 yılının sadece dokuz aylık bölümünde 369 kadın katledilmiş, ve milyonlarca kadın şiddete maruz bırakılmıştır. Birçok kadın cinayetine ‘intihar süsü’ verilmeye çalışılmış, intihar olmadığı gerçeği ortaya çıkmıştır. 5 Ocak’tan bu yana kendisinden haber alınamayan Gülistan Doku’nun baraj aramaları ve bilirkışı

raporu sonucunda intihar etmediği ortaya çıkmıştır. Yine erkek egemen faşist devlet bu dönem boyunca özelde T. Kürdistanı gibi alanlarda kadınlara yönelik saldırı boyutunu politika formatından çıkararak daha aleni bir biçimde devreye sokmuştur. Batman’da Musa Orhan adlı uzman Çavuş’un İpek Er’e tecavüz ederek intihara sürüklemesine rağmen açık bir şekilde serbest bırakılması bu politikaların erkek egemen faşist devlet tarafından aleni bir biçimde korunup kollanması ve yine bölge özelinde yürütülen savaşın kadınlara biçtiği “ganimet” misyonu politikasının süreklileşmiş halidir.

Biz kadınlara yönelen bu saldırı boyutu karşısında bilinçli bir kadın mücadelesi ve bu saldırılara karşı örgütlü mücadelenin özneleri olmaktır. Savaşın haklı ve haksız taraflarını ele almayı tarafsızlık somutluğunda yer aldığımızda bu saldırılardan kurtulmayacak aksine bu saldırıların hedefi halinde bir pozisyonda konumlandırılmış olacağız. Kadın kurtuluş mücadelemize ışık olan Rosa ve Asmin yoldaşların göstermiş olduğu güzergah yolumuzu aydınlatıyor ve kadın özgürlük mücadelesinde haklı savaşın kadınlar cephesinden ne kadar önemli olduğunu bir kez daha ortaya seriyor. Daha küçük yaşlarda bu savaşın içinde büyümüş bu saldırıların hepsine tanıklık etmiş ve erken yaşlarda savaşın içinde yer alarak kadın özgürlük mücadelesinin özneleri olmuşlardı. “Kadınların herkesten çok savaşmaya ihtiyacı var. Çünkü kadına sunulan sözde özgürlüğün hiçbir faydası yok. Gerçek özgürlük dağlarda, bunu burada daha net gördüm.” derken Asmin yoldaş kadınların kurtuluşu için savaşmaktan başka bir seçeneğin “özgürleşmeyi” barındırmadığını kadına biçilen rollerin özgürlük tanımını

silikleştirdiğini, mücadelede, savaş içerisinde berrak bir biçimde tanımlıyordu. Yaşam içerisinde bunca saldırı hegemonyasının altında ezilenin ezileni olan kadınların bugün savaşmaya herkesten daha çok ihtiyacı olduğu gerçeğini daha küçük yaşlarda fark etmiş ve mücadele içerisine tüm benliği ile atmıştı. Erkek egemen sistemde Kadınlara yönelik katmerlenen acılar, her geçen gün artan saldırılar kadınlara biçilen yaşamı darlaştırmış, bu kıskaçın sonucunda yaşam hakkı dahi tanımaz hale gelmiştir. “Zaman hala akıp gitmekteyken ve insanlık yok olmaya itilirken kendi acılarının hesabını yapmak kime kalır ki. Sana mı bana mı? Elbette hiçbirimize. Bize kalan, yok olmaya itilen yaşamımız için savaşmak, savaşmak...” derken Rosa yoldaş yıllar boyu süren bu zulmün, zorbalığına karşı kadın kurtuluşunun basamaklarının en temel halkasının savaşmak olduğunu söylüyordu. Akıp giden zamanın seyrini değiştirmenin örgütlenmek, bu örgütlülüğün yegane kurtuluşunun mücadele etmek olduğunu bizlere yaşamları ile gösteriyorlardı. Mirabel kardeşlerden Rosa ve Asmin’e kadınların kurtuluş mücadelesi savaşmaktan geçiyordu. Asmin ve Rosa yoldaşların yaşamları biz kadınlara ışık oluyor şimdi dünden daha fazla mücadeleye atılmanın startını veriyor.

2020 yılı 25 Kasım’ına Rosa ve Asmin yoldaşları bayraklaştırmanın, onları ezilen kadınların elinde bir meşaleye dönüştürmenin, onların sarsılmaz inancını kuşanarak kavgaya hazırlanmanın azmi ve kararlılığı ile hazırlanalım. 25 Kasım’da alanları kavgaya şiarlarımızla dolduralım!

YENİ DEMOKRAT KADIN

Eğitimde Büyüyen Eşitsizlik Virüsün Değil Sistemin Eseridir

Egemen sınıfların tüm gizleme çabalarına karşın koronavirüs salgını başta ülkemiz olmak üzere dünyanın dört bir yanında hız kesmeden yayılmaya devam ediyor. Her ne kadar burjuva medya özellikle virüse yakalanan zenginleri, devlet yöneticilerini vb. öne çıkararak, bu salgını insanlığın ortak sorunuymuş gibi sunarak sistemi aklamaya çalışsa da tüm verilerinde net bir şekilde gösterdiği üzere salgın esasta işçi ve emekçileri, geleceksiz bırakılan halk gençliğini vurmuş durumdadır. Zaten bir avuç sömürücü zenginin çıkarlarını esas alan mevcut sefalet düzeninde bir sorunun herkesin, tüm insanlığın sorunu olması mümkün değildir. Ezilen halk kitleleri açısından sorun teşkil eden birçok olgu, burjuvazi açısından daha da zenginleşmek ve arttırmak için bir fırsat olabilmektedir. Nitekim salgın sürecinde, devletlerin resmi verilerinin bile ortaya koyduğu üzere bir avuç zengin servetine

servet katmış, sömürü çarklarını işçi sınıfı ve emekçileri daha fazla ezmek adına tahkim etmişlerdir. Buna karşın emekçiler ölmekte, işsiz kalmakta, açlığa mahkûm edilmekte, gençlik geleceksizleşmektedir. Pandemi sürecinde burjuva-feodal sistemin yaratmış olduğu sorunlar, eşitsizlikler egemenlerin krizin faturasını halkın omuzlarına yıkmaya çabası nedeniyle her alanda daha da derinleşti. Eşitsizliklerin ve sorunların daha da büyüdüğü alanlardan biri de kuşkusuz eğitim alanıdır.

"FIRSAT EŞİTLİĞİ" DEMOGJİSİ PANDEMİ GERÇEKLIĞİNE TOSLADI

Burjuva-liberal kalemşörler başta coğrafyamız olmak üzere emperyalist-kapitalist sistemin parçası olan ülkelerde, insanlar arasında "fırsat eşitliği" olduğunu iddia ederler. "Fırsat eşitliğinin" kanıtı olarak da herke-

sin eğitime erişme hakkının olmasını gösterirler. Buna göre herkes okula gidebilir. Ve nihayetinde "yetenekleri ve kapasitesi" ölçüsünde bir meslek edinebilir. Böylece burjuva ideologlara göre insanların geleceğini belirleyen kişisel yetenek ve kapasitedir. Gerçekte ise en başta eğitimde ve hayatın her alanında eşitsizliğin hüküm sürdüğü bir sistemde "fırsat eşitliğinin" olduğunu savunmak koca bir yalandan ibarettir. Burjuva çocukları hiçbir geçim sıkıntısı çekmezken, bahsettikleri "nitelikli" eğitime istediği gibi ulaşırken, halk gençliği ise

pahasına kapatılmazken, öğrenciler için hiçbir alternatif ortaya konulmadan okullar bir çırpıda kapatılmıştır. Öğrencilerin eğitimden kopmasını önleme iddiasıyla ortaya sürülen online eğitime dayanan "EBA" isimli program ise bir alternatif olmaktan oldukça uzaktır. Bu programda verilen eğitimin niteliğinin olmayışı bir yana yoksul öğrencilerin birçoğunun evinde ulaşım araçları olmadığı için bu programa bile erişememektedirler. Pandemi sürecinde öğrenciler, devlet okullarının niteliksiz eğitiminden bile

EN YAKIN ANDIR"

Bugün okulların kademeli olarak açılmaya başlaması da elbette eğitimde büyüyen eşitsizliği azaltmayacaktır. Devlet hemen hiçbir önlemi almadan okulları açmaya başlamasıyla emekçi çocukları, hastalığa yakalanma korkusuyla niteliksiz eğitimini sürdürmeye çalışacak, egemen azınlığa mensup öğrenciler ise geniş ve ferah sınıflarında hiçbir endişe taşımadan en iyi imkanlardan faydalanmaya devam edecektir. Bu tablonun yoksul halk çocuklarına sunulan geleceksizliği büyüteceği açıktır.

Bu tabloyu yaratan koronavirüs değil, sistemin kendisidir. Sistem karakteri gereği yalnızca bir avuç zengin sınıfın çıkarlarını esas aldığı içindir ki hayatın her alanında olduğu gibi eğitimde de derin bir eşitsizlik ortaya çıkmaktadır. Pekâlâ alınacak önlemlerle, salgının yoksul halk çocuklarının eğitimini bu derece

etkilemesinin önü alınabilecekken bu önlemler egemen sınıfların halkı sömürerek elde ettiği kârın bir kısmından feragat etmesini gerektirdiği için alınmamaktadır. Sistem yoksulların yaşamının-geleceğinin umrunda olmadığını bir kez daha göstermiştir. Dolayısıyla, yalnız eğitimde değil hayatın her alanında eşitsizlikleri ortadan kaldırmak; burjuva-feodal sisteme saldırmakla ve onu yıkmakla mümkün olacaktır. Sistemin geleceği adına emekçilerin, halk gençliğinin geleceği karartılmakta, açlık ve sefalet düzeninin işsizler ordusu saflarını sıklaştırmaktadır. Buna dur demenin tek yolu ise geleceğin fethi için yarını mücadele ile kurmaktan geçmektedir. Çünkü "gecenin en karanlık anı aynı zamanda aydınlığa en yakın andır."

"GECENİN EN KARANLIK ANI, AYDINLIĞA

niteliksiz devlet okullarına mahkûm edilerek, çoğunlukla geçinmek için çalışmak zorunda kalırken, nasıl bir eşitlikten bahsedilebilir ki? Mevcut sistemde çocukların sosyal ve ekonomik konumu-geleceği ailelerinin ekonomik konumuna bağlıdır. Sistem burjuva çocuklarına her türlü olanakları sağlayarak, zenginlik içerisinde bir gelecek sunarken, işçi ve emekçi halk çocuklarına, sunulan ise sefalet ve yoksulluk içinde bir gelecektir.

EĞİTİME ULAŞMADA DERİNLEŞEN EŞİTSİZLİK

Pandemi sürecinde eğitimdeki bu eşitsizliğin ve geleceksizliğin daha da derinleştiği açıktır. Pandeminin başından itibaren AVM'leri, fabrikaları kapatmayan devletin yaptığı ilk iş okulları kapatmak oldu. Burjuvazinin zarara uğramasını önlemek adına oteller, AVM'ler, fabrikalar hiçbir önlem alınmadan çalışan işçilerin canı

uzak kalmışken, "EBA" denilen niteliksiz-verimsiz "eğitim programına" mahkûm olmuşken egemen azınlığa mensup öğrenciler özel derslerle, dershanelerle vb. araçlarla eğitime erişmeye devam etmiştir. Hatta biliniyor ki birçok özel okul bu süreçte kapanmamış ve öğrencilerine ders vermeye devam etmiştir. Burjuva çocuklarının bu süreçte yoksul halk çocukları gibi eğitimden kopmak gibi bir sorunu olmamıştır. Zengin öğrencilerle, yoksul öğrenciler arasındaki imkanlar noktasındaki makas daha da açılmış, eşitsizlik neredeyse burjuva kesimlerin bile inkâr edemeyeceği bir boyuta ulaşmıştır. Bu anlamıyla eğitim alanında yaşananlar vesilesiyle bir kez daha görüyoruz ki virüs salgını tüm "insanlığı" değil, yoksulları vurmuştur.

ABD Seçimleri: Emperyalizmin Gerici Klikleri ve Krizli Ortamın Yarattığı Kaçınılmaz Gerginlik!

ABD'de 3 Ekim'de başkanlık seçimleri gerçekleşti. Öncesi ve sonrasıyla çok ciddi tartışmaların odağında olan bu seçimler; emperyalizmin dünya ölçeğinde en büyük aktörlerinden olan ABD'nin emperyalist politikalarının dümenine kimin ya da hangi kliğin geçeceği ile ilgiliydi. Geçtiğimiz sürecin başkanı ve yeni seçimlerin favori adaylarından Trump ile birlikte ABD'nin uluslararası ölçekte politikalarında ciddi bir değişim kaydedilmekle birlikte; iç politikada devletin ihtiyaçlarına paralel olarak daha saldırgan ve pervasız bir dil kullanılmaya başlanmıştı. Dünya genelinde emperyalizmin genel pervasızlığı ve içerisinde buldukları koşullar ele alındığında bu yönelim ABD açısından pek de sürpriz olmamaktadır. Sıklaşan ve çözülmesi, içinden çıkılması zorlaşan kriz koşulları ve kızgınlanan emperyalist rekabet koşulları dünyada ve ABD'de daha saldırgan bir politik tutumun ön plana çıkmasına sebebiyet vermiştir/vermektedir. Aynı zamanda politik ve ekonomik olarak yaşanan çıkmaz ve kriz ABD gerici sınıflarının temsilci klikleri arasındaki çekişmeyi de şiddetlendirmiştir. Zira bu özel bir durum değildir, her krizli koşul ve şart egemen klikler arasındaki mücadeleyi şiddetlendirir. ABD'de bu olmuştur, olmaktadır ve devam edecektir.

Genel itibari ile "demokrasi" maskesi takınan ABD'li gerici egemen sınıflar bir yandan emperyalist barbarlıkla dünya halklarına kan kustururken, diğer yandan da kendisini "demokrasi kalesi", "özgürlükler ülkesi" ilan etmektedir. ABD'de faşizmin sürekli bir yönetim biçimi olduğu ülkelere nazaran daha geniş yasal olanakların oluşu ve bu gibi emperyalist ülkelerde söylemin nispeten saldırganlaşıyor oluşu birçok çevreyi de tedirgin etmiştir. Bu tedirginlik öylesi çevrelerde öylesi yansımalar bulmuştur ki, Trump demokrasinin baş düşmanı, faşizmi kurumsallaştırmaya ve süreklileştirmeye çalışan bir diktatör, Biden ise Amerikan ve dünya halklarını "Trump" belasından kurtaracak bir "halk kahramanı" portresi oluşturulmuştur. Bu portrenin

Faşizm tehlikesi ile başat emperyalist gücün tüm kliklerinin gerici karakterini gözden kaçırmak, bu tekelci barbarlığın dünya halklarına ve ezilen uluslara yönelik barbarca saldırılarını masumlaştırmak olur. Bu bilinç ve iddiayı taşımak, kitlelerin öncüsü olmak, sokaklarda direniş ateşini yükseltmek ve ABD emperyalizmini yok etmek Amerikan halkı ve tüm dünya halklarının görevidir.

oluşmasında kendini "ilerici, devrimci, komünist" ilan eden çevreler de büyük katkı sağlamıştır. Emperyalist ABD'nin sisteminin ihtiyaçlarını ve politikalarını karşılamak, emperyalist talan ve barbarlığın temsilcisi olma yolunda ant içmiş iki gerici klik arasında, halk bir tercih yapmaya çağılmıştır. Trump'ın gerçek bir demokrasinin tam karşısında olduğu doğrudur, ancak bir başka gerici kliğin temsilcisi olarak Biden'ın da aşağı kalır bir tarafı yoktur. Dünyanın başat emperyalist gücü olan bir ülkede hangi kliğin demokrat olduğu tartışması, sınıf ilişkilerini, emperyalizmi ve gerçekliği anlamamak anlamına gelecektir.

Geçtiğimiz yıl ABD'de başlayan faşizan ve şoven söylemlere, siyahlara yönelik devlet ve polis eliyle gerçekleştirilen ırkçı saldırılara karşı başlayan sokak hareketleri de bir yandan devam etmektedir. Geçtiğimiz aylarda George Floyd isimli bir siyahın polis tarafından vahşice katledilmesi ile başlayan sokak eylemleri, ABD sınırlarını aşmış ve bütün dünyada ciddi bir anti-faşist, anti-şovenist eylem dalgasına dönüşmüştü. ABD son dönemde gelişen şoven saldırı ve devlet söylemlerinin yanı sıra toplumsal eşitsizlik ve ekonomik problemlerin de yayılmasını kolaylaştırdığı bu sokak eylemleri, kitleler ile devlet arasındaki çelişki uçurumunu derinleştiren bir potansiyel taşımaktaydı. Sokaklarda polisler ve devlet kurumlarına yönelik eylemler alabildiğine yayılmış ve devletin hiçbir söylemi yatıştırmaya yetmemiştir. Egemenler bizim birçok kez tanık olduğumuz klasik aldatma klişelerine sarılmak durumunda kalmış; dini argümanlar da dahil olmak üzere bütün yolları denemiştir. Ancak gelişen aşama itibari ile kitlelere önderlik edecek bir komünist-devrimci öznenin bulunmuyor oluşu; varolan siyasetler de ABD emperyalizminin yapısal karakterini Trump yönetimi-

ne indirgeyen, sorunun kaynağının yalnızca mevcut yönetime bağlayan, salt Trump karşıtlığı üzerinden mevcut devletin siyasal ve sosyo-ekonomik karakterini görmezden gelen politikalar izlemiştir. Bu politikalar rahatlıkla sistem karşıtı bir pozisyon olarak devrimcileşebilecek bu kitleleri tekrar sistem içerisinde bir yol bulmaya itmiştir.

Netice itibari ile ABD halkının ABD emperyalizmi ile olan çelişkilerinin büyüyeceği ve devrimci bir hal alacağı beklenirken, ABD tarihinin en geniş katımlı seçimlerinden biri gerçekleşmiştir.

Biden yapılan sayımlar neticesinde başkanlığı kazanmıştır. Trump ise yaşanan kriz, buna paralel olarak gelişen gerici eğilimlerin örgütlenmesini içerecek şekilde seçim sonuçlarına dair tartışmayı gündemde tutarak sürdürecektir. Kuşkusuz bu ABD'de bir gerici kliğin temsilcisi olarak yapılacaktır ve bir sonraki seçime bu eksende hazırlıklara şimdiden başlanacaktır. ABD egemenleri bir süredir görece gerileyen bir güç durumdadır. Diğer emperyalist güçlerin daha fazla karşı çıktığı, askeri-politik-ekonomik avantajlar elde etmek için gerginliği arttırdığı bir tablo ile yüz yüzedir. Bu gerçekliğe mali krizin eklenmesi ve bunun sonucu olarak biriken aşırı sermayenin ticaret savaşları ve güvenli limanlar arayışı ile politik ilişkileri etkileyecek bir krizi beslemesi, salgın sürecinin buna çarpan etkisi yaratması, Çin ile girilen keskin mücadele ve Uzak Asya-Ortadoğu-Kuzey Afrika'da yaşanan bunalmı durum ABD emperyalizminin içine girdiği iklimi daha fazla etkilemektedir. Bu durum klikler arası mücadeleyi keskinleştirdiği gibi, iç politikada işçi-emekçilere yönelik saldırıları arttırmakta, ekonomik-politik saldırganlık tırmanmaktadır. Bu durum emperyalist ülkede krizi çok katmanlı hale getirmektedir. Kitle-

lerin tedirginliği arttığı kadar öfkesi de bileylenmekte, emperyalist tekelin tıkanan birikim modeli yeni bir model oluşturamadığı noktada sorunu büyütmektedir.

Tüm bunlar olurken, ABD sokakları da son derece hareketlidir. Ancak gerici klikler protesto eylemlerindeki yıkıcı sloganları ustaca seçim sloganlarına çevirmektedir. Karşılıklı olarak Biden ve Trump çevrelerinin klik çekişmeleri, sokakta da karşılık bulmaktadır. Her iki taraf da "oy verme" ve "tüm oyların sayılması"na dair güçlü çağrılar ile sözde "ABD demokrasisini" korumak için taraftarlarını sokaklarda hazır tutmaktadırlar. Bir taraftan da kitlelere sandıkların korunmasının demokrasinin korunması olduğu empoze edilerek bu tiyatroya dahil edilmekte diğer taraftan da gerici klik çekişmelerini tırmandırmaktadırlar.

Seçimler neticesinde kimin kazanacağından bağımsız bir biçimde; faşizan politikaların hayata geçmesi, saldırıların ve sömürünün katmerlenmesi olası bir durumdur. Ancak bunun ile mücadelenin tek yolu devrimci mücadeleyi büyütme ve egemen sınıfların içerisinde buldukları politik krizi derinleştirmektir. Gerici klikler arasında tercih yapmak veya halkı bu tercihe yönlendirmek, en iyi ihtimalle bir akıl tutulmasıdır. Faşizmi engellemenin onu alt etmenin yolu; şu veya bu burjuva kliğin temsilcisini "demokrasi havarisi" ilan etmek değil, kitleleri sokaklarda direnişe katmak, devrimci talep ve iddialarla yoğurmak, faşizme karşı mücadeleye katmaktır, dahil etmektir.

Faşizme karşı zafer sandıklardan değil, sokaklarda barikat artlarından yükselcektir. Faşizm tehlikesi ile başat emperyalist gücün tüm kliklerinin gerici karakterini gözden kaçırmak, bu tekelci barbarlığın dünya halklarına ve ezilen uluslara yönelik barbarca saldırılarını masumlaştırmak olur. Bu bilinç ve iddiayı taşımak, kitlelerin öncüsü olmak, sokaklarda direniş ateşini yükseltmek ve ABD emperyalizmini yok etmek Amerikan halkı ve tüm dünya halklarının görevidir.

Torba Yasadaki Düzenleme Doğaya Daha Fazla Sömürü, Şirketlere ise Sınırsız Kâr Alanları Sunuyor

Doğa ve yaşam alanları sınırsız sömürünün, talanın kuşatması altındayken, yaşam alanları için halkın, derneklerin, kurumların ve STK'nın da mücadelesi devam ediyor. TBMM'de Sanayi ve Teknoloji Komisyonu'nda görüşülen elektrik, doğalgaz ve madenlerle ilgili torba yasa getirilen düzenleme ile şirketlerin devlete olan borçlarını silecek ve ÇED raporlarına ihtiyaç duymadan doğayı alabildiğine sömürüye açacak. Doğayı ve yaşamı savunanlardan, torba yasanın doğaya ve çevre mücadelesine dair etkilerini sorarak görüşlerini aldık.

CEMİL AKSU (POLEN EKOLOJİ): Türkiye'de madencilik sektörünün GSMH'ye katkısı yüzde 1,5 civarında. Ama hükümet krizin yarattığı daralmanda şirketlere yeni yatırım alanları açmak için bunu yüzde yüz arttırmayı hedeflediğini açıkladı. Bu doğrultuda da iktidar maden şirketlerinin taleplerini karşılamak, onlara her türlü kolaylığı sağlamak için sürekli yeni düzenlemeler yapıyor. Şu andaki torba yasa ile yapılan düzenlemede sanırım AKP'nin yaptığı 20. düzenleme.

Madencilik faaliyeti hem orman, tarım ve su havzalarında büyük yıkıma neden oluyor, hem maden sahası ilan edilen yerlerde yapılan "yer tahsisi", "acele kamulaştırma" gibi uygulamalarla mülksüzleştirme ve göç ettirme hem de Soma'da Ermenek'te ve diğer maden havzalarında gördüğümüz gibi vahşi emek sömürüsü yaşanan bir sektör. Bu nedenle de hem ekolojistlerin hem emekçi köylülerin hem de işçilerin direnişleri ile karşılaşıyorlar. İşte şirketler bütün bu direnç gösteren güçleri siyasi ve hukuki baskı ile derdest etmek istiyor. Bunun için de habire yasal düzenleme yapıyor.

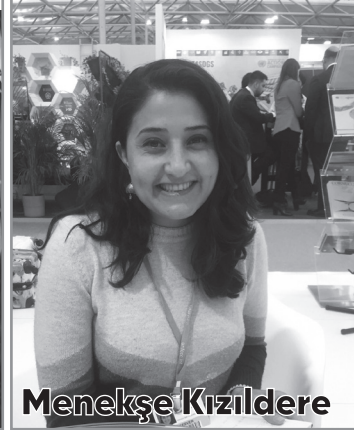
Bu son torba yasada da, MAPEG (Maden Petrol İşleri Genel Müdürlüğü) gibi kurumlar kamu adına direk halkın arazilerine kamulaştırma yapıp şirketlere tahsis edebilecek. Şirket, maden sahası dışında istediği bir yere de tesis kurabilecek. İhale vb. gibi işlerde şirketin devlete olan borçları görmezden gelinecek... Ayrıca yeni düzenlemeler de yolda... Sermaye

için doğa ve emek iki ucuz kaynak. Bunları ne kadar ucuzlatabilirse o kadar çok kâr elde ediyor. Ve her krizde doğaya ve emeğe saldırısını derinleştirip yaygınlaştırıyor. Ve onlar zenginleşirken halk daha da yoksullaşıyor, üstelik nefes alacak, temiz su ve gıdadan da mahrum bırakılıyor.

MUZAFFER ASMA (ANTALYA EKOLOJİ MECLİSİ SÖZCÜSÜ VE EKOLOJİ BİRLİĞİ YÜRÜTME KURULU ÜYESİ): Öncelikle belirtmek isterim ki torba yasa öncesi de ekolojik talan ve istila yasa ve hukuk tanımaz bir rahatlıkla en vahşi biçimde yapıyordu. Madencilik faaliyetleri ile ilgili Sayıştay denetleme raporlarına

Cemil Aksu

Menekşe Kızıldere

Muzaffer Asma

Sevil Doğan

göre bugün torba yasada yapmayı amaçladıkları her şeyi yaptıklarını görürüz.

Bu torba yasa vahşi madencilik talanına maruz kalan yaşam alanlarını savunmak isteyenleri dayanaksız bırakmak, çevre duyarlılığı yüksek toplumsal kesimler ve ekoloji aktivistlerini "terörist" ilan edebilmenin zeminini yaratmak için ve aynı zamanda talan ve yıkım şirketlerinin önünü açmak için çıkarılmak isteniyor. Sonradan eklenen 6. madde de gösterdi ki dikensiz gül bahçesi istiyorlar. Ekolojik talan ve yıkımın açgözlü sermaye sahiplerine ve onlara bunu altın tepside sunanlara, doğa ve yaşam savunucuları olarak diyoruz ki: Yok öyle yağma!

SEVİL DOĞAN (MUNZUR ÇEVRE DERNEĞİ

YÖNETİM KURULU ÜYESİ): Torba yasanın nasıl bir dönemden geçerken gündemleştirdiğine bakmakta fayda var. Ekonomik kriz, egemenlerin yönetememe krizini her geçen gün biraz daha derinleştiriyor. Pandemi bahane edilerek insanların evlerine kapatıldığı bir dönemde sermaye sahipleri durumu fırsata çevirerek iş makinelerini arazilere çıkardı. Kamulaştırıldıkları kadar araziye bu dönemde kamulaştırdılar. Egemen sınıfların krizi öylesine derinleşiyor ki pandemi sürecini fırsata çevirmek dahi kurtarmıyor durumlarını. Bu nedenle Meclis'teki olanaklarını kullanıyor, mevcut yasaları yetmediği için yeni olanak yaratıyor, zaman kaybetmeden sermayesahibi şirketlerini iş başına geçirmek için bir torba hazırlayarak harekete geçiyorlar! Halkın yararına bir nebze faydası olmayan torbanın içerisinden işçilerin kazanılmış haklarının geri alınması gibi bir dizi gasp ve talan çıkıyor.

Torba yasayla getirilen düzenleme vesilesi ile doğayı kemirgenlerden farkı olmayan şirketlerin önüne atacakları su götürmez bir gerçeklik olarak önümüzde duruyor. Kısacası taşeron firmaların ÇED zorunluluğunu ortadan kaldıracak olan "düzenleme", sermayenin dost şirketleri için olan bir düzenlemedir. 8 aydır al-

madıkları hakları için direnişte olan maden işçilerinin eylemleri engelleniyor ve darp edilerek gözaltına alınıyorlar. Keza Fatsa Ünye'de topraklarında yağma ve talana izin vermeyen köylülerin direnişleri de yine aynı şekilde engelleniyor ve yirminin üzerinde köylü işkenceyle gözaltına alınıyor.

Bu nedendir ki getirilen düzenleme işçinin hakkını gasp edecek, köylünün temiz havasını kirletecek, suyunu zehirleyecek, yaşam alanını ise sınırsız talana açacak. Egemenlerin kendi çıkarlarını gözeterek hazırladıkları torbadan çevreye talan, ekoloji ve emek mücadelesi yürütenlere ise daha fazla saldırı çıkacağını yaşadığımız süreçten çok net okuyabiliyoruz. Doğaya, yaşam alanlarına ve emeğe yönelen saldırı yasalarını, devlet terörünü direniş ve mücadeleyle karşılamaktan

başka bir yolumuz bulunmuyor. Sömürüye ve talana karşı süren bütün mücadelelerin birleşerek güçlü bir yanıt oluşturması gerekiyor. Bizlerde tüm çabamızla ve gücümüzle bu mücadelenin bir parçası ve öznesi olacağız.

MENEKŞE KIZILDERE (HDP EKOLOJİ KOMİSYONU EŞ SÖZCÜSÜ): Bu kanun teklifine karşı geniş bir toplumsal muhalefet oluşmasının çok haklı sebepleri mevcuttur. Çünkü doğaya ve yurttaşların yaşamına oldukça kötü etkileri olacak bir tasarı bu. Adeta bugüne kadar yurttaşların hak gaspına, doğa tahribine engel olan kanunları sermayenin ayağına dolanmaktan çıkarıyor. Yaşam alanlarına, ormanlara, köylere, dere yataklarına denetimsiz, ruhsatsız tahrip fırsatı tanıyor. Bu kanun kamuya borcu olan şirketlere borçlarını kapatmadan yeni yatırım yapma olanağı tanıyor. Ruhsatı dolan şirketlere madencilik faaliyetlerine devam etme olanağı tanıyor. Belediyeleri alt yapı çalışmalarını için şirketlerin hizmetine sokuyor. Şirketlerin ruhsat almadan cezasız tesis genişletmesini sağlıyor. Yani ruhsat alanı dışında bile ceza ödemeden faaliyet gösterebilecekler. Biyogaz santrali açma sürecindeki denetim mekanizmasını zayıflatıp, kirlilik önlemlerini azaltıyor.

Ülkemizde maalesef hak ve özgürlüklerin koruyucusu olması gereken kanunlar sıklıkla değişmektedir. Örneğin maden kanunu 15 kez değişmiştir üstelik 20 yıl içinde. Oturmuş bir demokraside kanunların sürekli değişmesi mümkün değildir. Bu demokrasideki daralmanın, yönetimdeki zafiyetin göstergesidir. Halkın seçtiği parlamentonun yasa yapma süreçlerine sermayenin bu denli etki etmesi eşitsizlik, gelir adaletsizliği, çürümüş bir iktisadi- sosyal düzen yaratacağı için uzun vadede gelişmekte olan bir ülke için çok büyük bir kötülük demektir.

Bu antidemokratik süreç ayrıca halkın mücadele alanını da daraltmayı amaçlamaktadır. Ekoloji mücadelesi tam da bu yüzden hızla politikleşmektedir. İlerleyen günlerde ekoloji mücadelesine bir çok saldırının olması şaşırtıcı olmayacaktır. Fakat tüm bunların karşısında bir toplumsal muhalefet vardır. Biz de parti olarak tüm imkânlarımızla bu mücadelenin her daim yanında ve hizmetinde olacağız.

Görev Bilincini ve Devrim İddiamızı Kuşanarak Partileşelim!

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Egemenler arası dalaşın boyutlandığı, kitlelerin sisteme olan güvenleri noktasında ciddi sıkıntılar yaşandığı bir süreçten geçiyoruz. Yaşanan açlık ve yoksulluk, sistemin krizini derinleştirirken, kitlelerin sisteme olan güveninde de ciddi kırılmalara neden olmaktadır. Kovid-19 salgını ile derinleşen krize eklenen deprem, işsizlik ve bunun yarattığı sonuçları bertaraf etmek için devlet tek çareyi saldırmakta buluyor. Halkın örgütlü öncü güçlerine dönük askeri saldırılarının yanı sıra süre avına dönüştürdüğü gözaltı ve tutuklama saldırıları kesintisiz sürdürülmektedir. Bu saldırılarla halkı sindirme ve baskı altına almaya çalışan devletin bu çabaları da nafi edilebilir çünkü bu saldırıların yarattığı korku eşığı de bir süre sonra aşılacaktır. Açlık ve yoksulluk bu eşığın aşılmasındaki temel zemindir ve sanıldığı aksine oldukça güçlüdür.

Böylesine olgun koşulları devrimi ilerletmek noktasında kazanımlar halinde somut dönüşümlere dönüştürememekte, üzerinde ciddi düşünülmesi gereken bir durum ve sınıf mücadelesine karşı bir sorumluluktur. Devrim cephesi içerisinde ise bu noktada esasta kendisini sorumlu hissetmesi gerekenler ise Proletarya Partisi (PP)'nin militanlarıdır. Çünkü esasta ideolojik, politik, örgütsel konumlanışıyla bu olanakları değerlendirip doğru kanallara akıtacak olan PP'dir, onun militanlarıdır. PP'nin yüklendiği sorumluluğa uygun bir pratik seyir izleyebilmesi, bir kolektif mekanizma olan PP'yi oluşturan organ ve tek tek bireylerin ideolojik-politik-örgütsel dönüşümü de olanaklıdır. O halde PP'nin militanları olarak kendi duruşumuzu yeniden yeniden sorgulamak,

eksikliklerimizi, olumsuzluklarımızı, bizi karşı-devrim cephesi karşısında güçlü kılan yanlarımızı görmek, bu yanlarımızı bir sıçrama tahtası olarak kullanıp olumsuzluklarımızı gidererek birey olarak kendimizi, dolayısıyla PP'yi daha nitelikli hale getirip sürece daha doğru bir biçimde müdahale edebilmek için bir zorunluluktur.

Yazımızın başlığı olan partili olmak kavramını ele alırken temel hareket noktamız bu ciddiyet üzerinden olmalı. Bu yüzden de oldukça kapsamlı ve ayrıntılı olan bu sorunun yazımızda yalnızca birkaç yanına değineceğiz.

PP, yaşamın kendisine müdahale, onun akışının zorlanması, yaşamı devrim cephesi lehine değiştirip dönüştürmenin kendisidir. Somutlanmış en üst kolektif iradedir. Ve kolektif bir aygıt olan PP, organların, kurumların ve tek tek bireylerin oluşturduğu bir bütündür. O halde genel olarak PP'ye yüklediğimiz misyon aynı zamanda PP'yi oluşturan organ, kurum ve tek tek bireylerde somutlanmaktadır diyebiliriz. PP'nin sınıf mücadelesine sağlıklı bir biçimde müdahale edebilmesi bireyin kolektifin bir parçası olduğunu kavraması, kolektivizmin partinin, her bireyine, her hücrelerine, her çalışma alanına sindirilmesiyle olacaktır. Yani partiyi

oluşturan bireyler bunu kavradığı ölçüde olacaktır. Devrimin ancak kolektif bir mekanizma, kolektif bir çaba, kolektif emekle olacağı gerçeği bizi bu bilinçle hareket etme gerçeği ve zorunluluğuyla karşı karşıya bırakır. PP'nin hedefi kolektif emeğin, kolektif tüketimin, kolektif paylaşımın kısacası kolektif yaşamın olduğu bir toplumsal sistem yaratmak olduğuna göre bu hedefe ulaşabilmenin temel koşulu da bu günden kolektivizmi kavramamız, onu yaşam biçimi haline getirmemizle mümkündür.

Bireyin ihtiyaçları, yönelimi, sorumluluklarıyla partinin ihtiyaçları, yönelimi, sorumlulukları arasında bağ kurabilmek, kendine özgü zorunluluklar listesi değil de partiye göre bir zorunluluklar listesi ortaya çıkarmak gerekir. Ancak o zaman ihtiyaçlarımız ortaklaşır, aynı hedefe gitmek kolaylaşır. Ortak ideolojik-politik-örgütsel-ahlaki vb. şekilleniş de böyle kazanılır. Birbirinden uzakta, farklı çalışma alanlarında olsa dahi aynı düşünüş, aynı ruh hali, aynı coşkuyu gösteren bir davranış bütünlüğüne böyle ulaşabiliriz. PP'nin ideolojik, politik, pratik yönelimleri doğrultusunda harcadığımız çaba kolektifin bir parçası olup olmadığımızı, ya da kolektivizmi kendi bilincimizde içselleştirip içselleştiremediğimizin bir göstergesi olacaktır. Kısacası

PP'de yer alan her organ, kurum ve birey yaşama karşı kendisini PP'nin sorumlu hissettiği gibi sorumlu hissetmelidir. Görev ve sorumluluklarımızın bilincine varabilmemizin ön koşuludur bu. Kendisini böylesine sorumlu, duyarlı hissetmeli, eski toplumla yeni toplumun bu büyük kavgasında tüm örgütlü bireylere muazzam görevler düştüğünü ve yaratılmak istenen bu muazzam dönüşümün de ancak bireyin kendisinin bu büyük kavgaya içerisinde neyi ifade ettiğini bilmesi, buna göre kendisini donatması olacağını bilmesi gerekir.

Proletarya Partisi'nde yer alan birey artık yalnızca kendisi değildir, kolektifin bir parçasıdır. Yaşamıyla, olumlu olumsuz yanlarıyla, alışkanlıklarıyla kendisinden kilometrelerce ötedeki yoldaşının bir parçası onun etkileyeni, ondan etkilenendir. Devrim bir ipek halının dokunuşunda olduğu gibi binlerce ilmeğin sistemli bir biçimde bir araya getirilmesine benzetilebilir. Nasıl ki ipek halının dokunuşunda ilmeklerin bir tanesinin dahi bozuk olması, ilmeklerden kimisinin küçük kimisinin büyük ya da gevşek dokunması halıyı bozacak ve dayanıksız kılacaksa devrim mücadelesinde de böyledir. Yapılmayan, eksik bırakılan, baştan savma yapılan her görev, kendisini partinin önüne koyduğu yönelime göre donatmayan her birey, devrim

mücadelesini şu veya bu oranda bozduğunu, engellediğini görebilmelidir. Buradaki temel mantığı bir örnekle açabiliriz. İşkencede düşmana bilgi sunmak, düşman karşısında devrimi savunmamak gibi olumsuz bir duruma düştüğümüzde buradaki duruşumuzun boyutu oranında örgüte zarar vermiş ve o ölçüde düşmana yakınlaşmış, devrimden uzaklaşmış oluruz. Bu duruma düşen birey bu durumdan oldukça fazla rahatsızlık duyar, yoldaşlarının karşısında kendisini ezik hisseder. Bu bilinen bir gerçektir. Peki sınıf mücadelesinin bizlere yüklediği görevleri yerine getirmiyorsak, kendimizi, yoldaşlarımızı ilerletme çabası göstermiyorsak bunun nasıl bir açıklaması olabilir. Bu partiye, devrime karşı bir sorumsuzluk, bir yozlaşma, çürüme değil midir? Birbirinden uzak gibi görüle de ikisi de aslında benzer durumlardır. Bu yüzden de partide yer alan birey bu sorumluluğu hissetmeli, buna uygun kendisine misyon biçmelidir. Nedir bu misyon? Ben partide örgütlü bir birey olarak partinin hedefine ulaşması için kendimi, yoldaşlarımı, P'nin ideolojik, politik, pratik yönelimleri doğrultusunda geliştirmek için olağanüstü bir çaba harcayacağım. Bunun için kendime güvenmem, önüme hedef koyup ona ulaşmaya çalışmam, aldığım işi bitirmem, söylediklerimi yaşama uygulamam, yoktan var edebilme becerisini gösterebilmem, iddia sahibi olmam gerekir. Bu bizlerin partide örgütlü birey olarak kendimize biçeceğimiz misyondur. Yoksa iddiasız, hedefsiz, görev ve sorumluluklarının bilincinde olmayan dolayısıyla da bu çerçevede kendisini bir yere oturtmayan bir birey kendisini nasıl sınıf mücadelesine aktif bir biçimde katabilir? Böyle bir kişilik sürekli bekleyen, isteyen, yönlendirilmeden kendinden bir şey katmayan, yaratmayan, kolektif gelişime katkısı olamayan ve sıradan bir insandan esas farkı yalnızca bedenen PP'de yer almasıdır. Yani birey bedenen partide yer almıştır ama bilinç olarak partili olmanın bilincine ulaşamamıştır.

Yürüyüşümüzü günbegün nitelik-

li hale getirerek sürdürmek, ancak kendimizi günbegün zaaflarımızdan, bizi burjuvaziye bağlayan yanlarımızdan arındırarak, yenileyerek, düşmana olduğu kadar kendi içimizdeki burjuvaziye karşı da büyük bir sınıf kını duymakla olanaklıdır. Reformizmin, legal tasfiyeciliğin iyice hortlatıldığı bir süreçte illegal örgütlenmeyi, illegal KP'yi savunmak, ideolojik bilinç bulanıklığının ayyuka çıktığı bir süreçte MLM'yi kavramak ve ısrarla savunmak, silahlı mücadele yürüten örgütlere hem egemenler cephesinden hem de reformist-revizyonist

Devrimin ancak kolektif bir mekanizma, kolektif bir çaba, kolektif emekle olacağı gerçeği bizi bu bilinçle hareket etme gerçeği ve zorunluluğuyla karşı karşıya bırakır. PP'nin hedefi kolektif emeğin, kolektif tüketimin, kolektif paylaşımın kısacası kolektif yaşamın olduğu bir toplumsal sistem yaratmak olduğuna göre bu hedefe ulaşabilmenin temel koşulu da bu günden kolektivizmi kavramamız, onu yaşam biçimi haline getirmemiz mümkündür.

cepheden yoğun bir saldırının olduğu bir süreçte silahlı mücadelede ısrarlı olmak, Partili olmanın bilincinde olmanın göstergelerindedir. Bu yüzden içerisinde yer aldığımız süreci ve bu sürecin bizlere yüklediği temel görevleri doğru tespit edebilmek, doğru sonuçlar çıkarabilmek için kendimizi sürekli ileriye taşıyacak biçimde ideolojik-politik olarak donatmamız gerekir.

Bunun olmazsa olmaz yanlarından bir tanesi ise teorik yanımızı geliştirmektir. Uluslararası ve ülkemiz sınıflar mücadelesi tarihinin bizlere önümüzü açmada, ufukumuzu genişletmede, yaşananları daha doğru bir tarzda değerlendirebilmede sayısız yarar sağlayacak olan bu zengin mirası okumak, öğrenmek ve bu noktadaki yanlış bakış açılarını

mahkum etmek gerekir. Geçmişten öğrenmek ne kimilerinin sandığı gibi dogmatizm, ne statükoculuk ne de bugünün sorunlarının çözümünü salt geçmişte aramak, geçmişe sapanıp kalmaktır. Ya da çok söylenen biçimiyle "klasikleri ezberlemek" değildir. "Hangi sorunda olursa olsun sorunu ele alış tarzımız, bize yön veren bakış açısı bizi yanlış ya da doğruya götürür. Bu sorun özgülünde de durum aynıdır. Eğer geçmiş günümüzün sorunlarını aşmak için incelediğimizi kavrar ve buna uygun bir öğrenme yöntemi uygularsak göreceğiz ki bugünkü birçok sorunun çözümü, daha iyi görülmesi noktasında bizlere oldukça fazla yarar sağlayacaktır. Çünkü dünya devrim deneyimlerine baktığımızda bugün yaşadığımız birçok sorunun, birçok tikanıklığın kimi farklı tonlarda görünse de öz olarak birçok noktada benzer anlayışlardan kaynaklandığını göreceğiz.

Marksist bilimin ulaştığı en üst seviye olan MLM de ancak bu temeller kavrandığı ölçüde doğru bir tarzda bilince çıkarılacaktır. Bu oldukça somut ve hiçbir yana çekilmeyecek kadar açık bir gerçektir. Bu somut gerçeklik ise kristalize edilmiş bir biçimde Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao ve birçok devrim önderi tarafından bizlere miras bırakılmıştır. Fakat gerek devrimci harekette gerekse de kimi bireylerde bu noktada ciddi sorunlar olduğunu söyleyebiliriz. Bu durumun başlıca birkaç nedeni var. Birincisi; dünya devrimlerinde yaşanan geriye dönüşlerin yarattığı düş kırıklığı, ikincisi; ülkemiz devrimci hareketinin 12 Eylül AFC'si ile aldığı yenilginin yarattığı tahribat ve sorgulamanın ideolojik duruştaki çarpıklık nedeniyle sağlıklı

bir tarzda yapılamaması, üçüncüsü; emperyalistlerin ve reformist-revizyonist-Troçkist çevrelerin başlıca yukarıdaki iki nedenden yola çıkarak yoğun bir ideolojik saldırıya girişmeleri ve buna karşı yeterli bir duruşun gösterilememesidir. Tüm bu nedenlerle bağlantılı olarak devrim cephesinin faaliyetinin önünü açmak bireylerin eğitimini sağlamak için kullandığı, başvurduğu birçok kaynağın revizyonist-Troçkist düşünce sistematiğine sahip aydınlar tarafından hazırlanıyor oluşu ve bu çevrelerin sistemli ve sinsi bir biçimde Stalin ve Mao'nun şahsında Marksizme yönelik saldırılarının boyutunun görülememesi ve bunların sonucunda gelişen çarpık bir bilinç oluşumu olduğunu söyleyebiliriz. PP' de yer alan birey, proletaryanın bilimini temelleriyle kavradığı, sınıf mücadelesinin geçirdiği evreleri, karşılaşılan sorunları, tikanıklıkları aşmada kullandıkları yöntemleri ve bu bakış açılarını bilince çıkardığı ölçüde hem anti-Marksist anlayışları daha iyi görecektir, hem de MLM'yi gerçek anlamıyla kavrayacaktır. MLM bu temeller üzerinden yükselmiştir. Temel olmadan çatı kurulmaz, kurulsu dahi boş, havada kalan, rüzgar hangi yönden esiyorsa o tarafa doğru sürüklenen bir çatı olur. Sağlam bir çatının sahibi olmak aynı zamanda ve zorunlu olarak sağlam bir temele sahip olmakla mümkündür. O halde yukarıda ortaya koyduğumuz bilinç bulanıklığına neden olan duruma müdahale etmek, ideolojik-siyasal-örgütsel oturmuşluk için ve sistemli kendi iç bütünlüğüne sahip bir anlayış sahibi olabilmek için teorik olarak kendimizi geliştirmemiz gerekir. Bu noktadaki doğru duruş, bugün içerisinde bulunduğumuz tikanıklıkları aşmada, ufukumuzu genişletmede önemli oranda yardımcı olacaktır. Bu aynı zamanda gerçek anlamıyla partili olabilmenin de önemli kriterlerindedir.

Devrimi teorik belirlemelerin ötesinde pratik bir kazanım haline getirmek ancak söylemle pratik arasındaki bütünlüğün yakalanmasıyla olacaktır. Bizler komünist kişiliğe yakınlaştıkça, çalışma tarzımızı da disiplin anlayışında yoldaşlarımızla olan ilişkilerimizde vb. sıralayabileceğimiz daha birçok özellikle PP'nin ilkelerini, anlayışını birey olarak kendimizde somutladıkça partili ama gerçek anlamıyla partili olacağız.

Aliboğazi'nde Yazıldı Direniş Destanı!

Düşman, bir zamandır keşif uçaklarını aktif kullanarak Dersim'de de toplu kayıplar verdimişti gerillaya. Belli tedbirleri vardı. Ama hala bilinmezlikler barındırıyordu Heronlar. Henüz tam olarak çözülebilmemiş değildi. Son günlerde HPG'li arkadaşların verdiği kayıpların nedenleri, sohbet konularının başında geliyordu. Ders ve deneyim çıkarıp tedbirler üzerine yoğunlaşıyordu. Buna rağmen hareket tarzında sürece uygun bir değişime gidilememiş, "Çözüm Süreci"nin etkilerinden çıkılamamıştı hala...

Henüz çok uzun zaman olmamıştı bir araya geleli. Son hazırlıklar gözden geçirilmiş, ilk saldırı grubunun hemen ertesi gün çıkması kararlaştırılmıştı. Sayıları kalabalıktı. Grup komutanı, bir an grubu dağıtıp dağıtmama arasında ikilem yaşadı. Tam müdahale edeceği sırada geç kaldığını haber veren bir ses, yankılanmaya başladı gökyüzünde. Gelen Heron'du.

O an orada bulunan tüm gerillalara hareketsiz kalmalarının talimatı verildi. Heron'un hareket alanı netleştirilmeye çalışıldı. Vadinin Hozat tarafından girişinde Anuklu ve Tağar köyleri arasında bir çizgide seyrediyordu. Bir süre takip edilen hareketliliğe dair kısa bir değerlendirme yapıldı.

Bu arada hemen arkalarında bulunan noktada da Tuncay yoldaş, bir kayanın üzerine çıkmış, kendilerinin göremediği anlarda Heron'un hareketliliğini aktarıyordu. Ancak hiçbir tedbir almamıştı.

Birçok belirtiyi yorumlayıp, görüntü verdiklerini düşünüyorlardı. Daha fazla bir arada duramazlardı, dağılmaları gerekiyordu. Zira toplu kalmaları, toplu imhaya davetiye çıkardı.

riyordu, tehlike büyüktü... Ancak asıl tehlikeyi fark edemiyorlardı. Arkalarında şelale tarafında ikinci bir Heron dolaşıyordu. Bunun farkında değillerdi. Onlarsa tüm hareketliliklerini tek Heron'a göre yapıyorlardı.

Heron'un hareketliliğini takip etmeye devam ediyorlardı. Bütün hareketleri kontrollü bir şekilde, Heron'un kuzey yamacı olarak bilinen sırtın arkasına geçtiği anda parça parça oluyordu. Ancak yanıldıklarını anladıklarında artık çok geçti. Bir kez daha Heron'a baktıklarında sırtın arkasına geçmediğini fark etmişlerdi... Heron hiç gözden kaybolmuyor, güneşten kaynaklı dönüş aldığı noktada görüntüsü kayboluyordu sadece. Ancak vadinin dışına çıkmıyordu. Oysa bütün gruplar Heron altında dağılmış, kendileri ise görüntünün verildiği noktada kalakalmışlardı...

İki kişi hemen oradaki bir taşın altında mevzilendi. Diğer iki kişi ise az ötede bulunan bir mevziye doğru hareketlendi. Yaklaşık iki saat boyunca dolandı Heron gökyüzünde. Hattını hiç değiştirmiyordu. Hep aynı güzergahtaydı.

Birbirine yakın olan noktalar sadece "uçak geldi" diye seslenebildi. Sonra bir rüzgarı anımsatırcasına "fırrr" diye bir ses. Özlem, Zilan ve Ekin yoldaşlar, kendi noktalarına ulaşmış, ses almadıkları için de akşam yemek hazırlıkları yapmışlardı. "Heron gitti" diye yaktıkları küçük ateşin közündeki ısınıyorlardı o ara. Özlem, elinde tabakasından çıkardığı tütünü sarmakla uğraşıyordu. Ekin ve Zilan ise Özlem'in tam karşısında yan yana sokulmuş sohbet ediyorlar, ellerindeki çubukla közü karıştırıyorlardı.

Ne olduğuna anlam verecek bir za-

man bulamadan hemen on metre altlarında patlayan roketin basıncı ve parçalarıyla oldukları yere düştüler. Özlem'in elinden sarmaya çalıştığı tütün düşmemişti. Çevirmeye çalıştığı içi tütün dolu olan sigara kağıdı parmaklarının arasında kalmıştı... Her zaman özenle baktığı saçları toza bürünmüştü... Vücuduna küçük küçük şarapnel parçaları saplanmış ama yüzündeki gülümsemeyi yok edememişti.

Hemen karşısında ise Zilan ve Ekin şarapnel parçaları ve basınçtan çok ciddi etkilenmişlerdi. Ama yine de ölüm ayıramamıştı onları. Yoldaşlığın birçok paylaşımını yaşayan bu üç kadın partizan ölümü de birlikte karşılamışlardı.

Uçaklar vadi içine sortiler yapıyor, Heronların koordinesinde görüntü aldıkları her yere bombalar yağdırmaya devam ediyordu. Vadi adeta cehenneme dönmüştü. İkincisi kazan bombasıydı. Kadın gerillaların kaldığı noktanın karşısındaydı diğer grubun bulunduğu yer.

Uçak vurularının olduğu noktanın dışında kalan bütün gruplar olası bir operasyona karşı konumlanmışlardı. Bazıları henüz şehit düşenler olduğunu bilmiyorlardı. Bazıları ise uçak vurularının her anına tanıklık etmişlerdi.

Aşkın, Bakış ve Hakan savunma görevi nedeniyle Bozan'daydı. Uçak vurularını tarifi olmayan duygularla takip ediyorlardı. Buldukları yer, uçakların vurduğu alanın dışındaydı. Sesler kaybolduktan sonra ne konuşacaklarını bilmiyorlardı ama söyleyecek çok şeyleri vardı... Aşağıda olanları ne bekliyor tam olarak bilmiyorlardı ama neler olabileceğini tahmin ediyorlardı.

Son günün sabahıydı. Artık intikam zamanı gelmişti. Daha gün ışımadan hareketlendiler. Şelale yönüne doğru savunmalı bir şekilde geçtiler. Çırcırık köyünün altında uygun bir yere konumlandılar. Hemen üstlerinde düşmanın kalabalık bir gücü vardı. Hedef olarak burayı belirlemişlerdi.

Aşkın Bakış'la silahları değiştirdi. Kanas şimdi ondaydı. Az sonra kalabalık bir düşman gücü tam konumlandıkları noktanın altından Çırcırık köyüne doğru hareket halindeydi. Eller tetikte bekliyorlardı. Düşmanın artçı gücü de noktanın önünden geçtiği anda bastılar tetiklere... Mermiler büyük bir öfkeyle yönelmişti düşmanın üstüne. Bağırışlar, kaçışmalar ve panik, sloganlarla karşılanıyordu Partizanlar tarafından. Düşmanın diğer güçleri de eylem alanına gelmeye çalışıyordu. Karşılıklı bir çatışmaya dönmüştü.

Onlarca namluya, düşenlerin ruhunu kuşanarak çarpan yüreğiyle karşılık veriyordu. Şarjörler bir bir boşalıyor düşman çaresizlik içinde saldırıyordu. Partizan geleneğine yeni bir destan eklenen. Az sonra sol yanında bir sızı hissetti. Eli hala tetikteydi. Sağına soluna vuran mermilerin hedefine girmişti artık. Ama yüzünden hiç eksik olmayan gülümsemesiyle sıkı son mermisini. Gücü tükenmiş. Zorlanıyordu soluk almakta. Ama içi rahattı son nefesini verirken.

İşte böyle yazıldı 24-28 Kasım 2016 tarihinde Aliboğazi'nde yazılan destan... Teslim olmayanların, her türlü tekniğe rağmen iradelerinden hiçbir şey kaybetmeden yaşayanların destanı...

(Bu yazı ilk olarak 11 Kasım 2018 tarihinde ikk-online2.net sitesinde yayımlanmıştır.)

"Dağların Emektar Militanı Munzur'a..."

Serkan Lamba (Munzur) 24-28 Kasım 2016 tarihinde TC devletinin Dersim Aliboğazı'na gerçekleştirdiği hava bombardımanında ölümsüzleşti. Halk Ordusu Komutanı Ali Kemal Yılmaz'ın (Özgür) kaleminden, Munzur'a...

"Sessiz ama öfkeli bir duruş, düşmana duyulan nefret, örgüte bağlılık ve tuttuğunu koparan pratiğin gerilladaki adı Munzur yoldaşı. Munzur yoldaş, gerillada ilk izlenim olarak sessiz, bir o kadar da kendi halindedir. Dokunsan ağlayacak duyarlılıkta bazen, bazen de kendine yapılan hak-sızlığın altından kalkmakta zorlanan bir izlenim bırakır. Kişisel çatışmalarında geri çekilmeyi, insanların kötülüklerinden kaçmayı bir tarz halinde yaşamına yedirmiş, kimsenin etlisine sütlüsüne karışmadan bir ömür sürmüş insanların sessiz öfkesi vardır onda. Yaşamda isyan ettiği ve içine attığı her şey, onda büyük bir patlamayı, mücadeleyi, örgüte yönelmeyi doğurmuştur. Munzur'un mücadelesi, sessiz öfkenin patlamasıdır bir nevi. O, olmaların yaşamı sınırladığı ve sınırlılıklar içinde yaşamın boğucu girdabında soluğunu tutmasını bilmiş ve son bir hamleyle mücadelede öznelleşmeyi başarmıştır. Keskin bir dönüşle mücadeleye dört elle sarılmış, bir daha bırakmamacasına kenetlenmeyi bilmiş insanlardan biridir. Yapamam tereddüdünü taşımadan aldığı her görevi de nasıl yapılacağını tartışarak yaşayan örnek devrimcilerden biri olmuştur.

Munzur yoldaş, yaşamda edindiği bir yığın tecrübeyle katıldı gerillaya. İşçi bir yoldaşı. Uzun zaman babasının yanında pazarlarda çalıştıktan sonra bir işe girmiş, iş disiplini ve dürüstlüğüyle kendine rahat bir konum da elde etmişti. Fakat onu tatmin etmekten uzak bu yaşam tarzı, onun iç dünyasındaki fırtınalı yapıya uymuyordu. Munzur yoldaş, gördüğü her haksızlığa isyan eden, ezenlerden nefret eden bir yapıya sahipti. Babası annesine şiddet uygulasa babasına; biri birine despotluk yapsa ona tepki duyar, yeri geldiğinde tepkisini açıkça ortaya koyardı. Bu yeri ise ancak devrimci olduktan sonra anladığını anlatırdı. Askerdeyken devletin, sistemin ne olduğunu görmüş, nefret etmişti. Subayların yiyiciliği, askerlere yapılan eziyetleri, iş bilirlilerin keyfiliği, vb. ordudan tepeden tırnağa nefret ediyordu. Bir de askerdeyken tanıdığı subayların icabına bakmayı çok istiyordu. (Ama nerdeee, ara ki bulasın!)

Yaşamına yedirdiği bunca çelişkiye cevap bulmak için devrimci olmuş ve soluğu gerillada almıştı. Almıştı, almasına da yaşamının çelişkileri onda keskin bazı noktalar bırakmıştı. Yaşamın rezilliğinin aksine devrimcilik, parti, mücadele kavramları...

Munzur'da mücadele öylesine meşruydur ki gittiği her yerde bu meşruluk, insanlara güven verirdi. Örgütlenme, askeri çalışma konularında, kitleyle girdiği temaslarda yaklaşımlarındaki netlik, başka örgütlerin taraftarlarında bile sempati uyandırır. Onun çabası ve karşısına çıkan sorunları çözme azmi, halkta doğal bir ilgi ve

beklenti yaratırdı. Ondaki halk sevgisi ve düşmana olan kin, her alanda kendini gösterir, korkusuzluğu belirgin bir hal alır, halka güven verirdi. Yapılması gerektiği şeyde kararlı bir tavır vardı. Ali Doğan Firik'in cezalandırılması eyleminde halkın önleme çabasını bu kararlı tavır engellemişti. Hozat Emniyet Müdürü'ne yönelik saldırı eyleminde bu tavrı, HPG'li arkadaşların da harekete geçmesine ve sonuç alınmasına neden olmuştu. Düşman söz konusu olduğunda onun için ikirciklenme, telaş, korku gibi olgular, her zaman ikinci plandadır. Öncelik, düşmana vurmaktır. Pakire'de, Deşt'te, Aliboğazı'nda yapılan eylemlerde bunun izleri vardır. Militanlığıyla örnek bir yoldaştır.

Munzur yoldaş, duygularını da abartılı yaşardı. Halka ve partiye olan sevgisi ve bunu dışa vurması, samimi ve içtendi. Başkalarında gördüğü yalpalama ve gerilemelere tepki duyacak kadar çok... Onun için Parti ne dese oydu. Halk var oldukça mücadeleden kaçmak yanlıştı, yapılmamalıydı. Birlikte gerillaya katıldığı yoldaşlardan biri geri dönmek istediğinde kendi-

si de konuşup ikna etmeye çalışmış; bakmış olmuyor, karşısındakini zorlamaya başlamış, diğer yoldaşların telkiniyle kendini toparlamış olduğu bir pratiği yoldaşlar gülererek anlatırken; hâlâ "Haklı değil miyim ama yoldaş, faşizm mi bitti, halkımız mı kurtuldu?" diyerek diğerlerini ikna etmeye çalışıyordu. Bu ve benzeri durumlar Munzur yoldaşın tutucu yanlarının bir yansımasıydı. Yoldaşları günlük yaşamda sınavan ve Partiyi koruma adına insanların üzerine çokça giden (eleştirel anlamda) bir karakteri vardı.

Birçoğumuzda görülen mükemmeliyetçilik hastalığı onun doğasında da açığa çıktı. Bu durum kendine yaklaşımda kimi zaman açığa çıksa da dışa yaklaşımı genel olarak böyle olurdu. Her şeye rağmen onda özsel olan partiye ve mücadeleye bağlılık. Bunu hiçbir şey değiştiremezdi. Kendine göre bir bakış açısı vardı ve düşmana zarar vermek için her şeyi yapmaya hazırdı. Bir eylemde savunmaya bırakıldığı zaman sırf daha çok zarar

vereyim diyerek savunma yerini terk etmiş, trafoyu yakmaya çalışmıştı. Yoldaşlar eylemden sonra bu tavrını eleştirdiğinde; "İyi oldu ama değil mi yoldaş?" demesi üzerine herkes kahkahaya boğulmuş, o ise yeni bir gerilla olarak kendine göreciliğini de açık etmişti.

Dedik ya tüm eksikliklerine rağmen onda özsel olan; halka sevgi, partiye güven ve mücadelede netlikti. Bu netlik ki onda olmaz denileni olur hale getirmeyi ve bahanesiz bir katılımı beraberinde getiriyordu. Aldığı görevleri yerine getirmeye, en zor görevleri tereddütsüz yerine getirmeye yöneliyordu. Tüm zorlanmalara rağmen yoldaşlarını ve Partisini yalnız bırakmıyordu.

Aliboğazı'nda düşman operasyonunu darbelemek için konumlanılacak grupta Mahir yoldaşla birlikte örgütlendiğinde Mahir yoldaşın istekli olmakla birlikte tereddütleri olduğunu da biliyordu. Eylem anı geldiğinde düşman koluna sızıp darbeleyerek geri çekilirken farklı bir düşman kolunun ateşi altında kaldılar. Burada Ma-

hir yoldaş mermi alıp kolunda kırık oluştu. Ve yuvarlandığı için kafasını kayaya çarparak bilinç yitimi durumu oluştu. Munzur yoldaş durumu görünce, silahını da yitiren Mahir yoldaşını alıp bir yere gizlendiler. Zaten 4 ölü veren ve yaralıları da olan düşman, sonuç almak için çekildikleri hatti, Kobralarla vurarak 10-11 kişilik bir takımı yoldaşların üzerine gönderdi. Silahı ve Mahir yoldaşın yeleğini bulan düşman, iyice kendine güvenli olarak aşağı indi. O sırada Mahir yoldaş, yarı bilinçli, yarı bilinçsiz bir halde Munzur'a "Yoldaş, beni onların eline sağ bırakma bir kurşun da bana sık" diyor.

Munzur; "Dur hele, al şu tabancayı, gelirlerse ikimiz birden onlara sıkırız" diyerek hem güven hem de teselli veriyor. Emniyetleri açıp bekliyorlar. Düşman askerlerinden biri; "Komutanım, şuraya bakalım, orada olabilirler" diyerek Munzur ve Mahir yoldaşların olduğu tarafı gösteriyor. Komutan ise; "Oğlum Kobralar oraları duman etti, orda kimse sağ kalmaz" deyip başka yere gidiyor ve yoldaşlar kurtuluyor. Sonrasında Munzur yoldaş Mahir yoldaşını alıp daha güvenli bir yere, sonrasındaysa yoldaşların yanlarına getiriyor. Olayı anlatırken söylediği tek şeyse; "Korkum Mahir'e bir şey olmasıydı. Yoksa 10 metre önümüzde hepsi toplu haldeyken ikimiz de tarasak hepsini düşürürdük" oldu. İşte Munzur yoldaşın tipik bir pratiği...

Bizler, onun şahsında militan, atak, gözü pek bir yoldaş ve aynı zamanda yetenekli bir komutanı kaybettik, bilinmeli... Anlatmakla bitmeyecek bir değerdir Munzur yoldaş. İlk Gülsuyu sokakları, İstanbul'un emekçi mahalleleri, işlikler ve Dersim şehri, ilçeleri, köyleri onun ve onun gibi savaşarak canını verenlerin de olduğunu kavgayı layıkıyla yürütüp, bayrağı geride kalanlara bıraktıklarını görmelidir. Munzur yoldaş, halkının değerini bilen, ona sevgiyle, aşkla bağlı, acı ve ıstırabını yüreğinin derinliklerinde yaşayan basit bir halk adamıyken aynı yalınlıkta savaştı, öğ aldı, hesap sordu ve devrimci bir komutan olarak adını tarihe yazdı.

Umudu umudumuz, beklentileri omuzlarımızda yükümüzdür. Bu halkın sessiz ama öfkeli, mahcup ama cüretli yüreğinin yalın ifadesi olarak zaferimizin teminatı olarak ölümsüzleşen yoldaşlarımıza and içelim. Ve onlar gibi kararlı, militan, devrimci olarak bıraktıkları bayrağı yere düşürmeyeceğimizi haykıralım.

2018-2019 Kışı/Özgür (Ali Kemal Yılmaz)

'Demokratik Halk Devrimi Zafere ULAŞACAKTIR!'

1986 yılı Kasım ayı sonlarında 3. Konferansını yapacak olan TKP/ML'li militanlar konferans hazırlıklarını başlamak için umudun tohumlarının atıldığı Dersim'e giderler. Partizanların bölgede olduğunun ihbarını alan devlet güçleri, bölgeye askeri yığınak yaparak, operasyona geçerler. 21 Kasım'da bölge tamamen kuşatılır. Kuşatmayı fark eden delegeler bölgeyi terk etme çabasına girerler. Gece boyunca seyir halindeki birlik, acil ihtiyaçlarının temini için yolları üzerindeki bir eve girerler. Aynı anda bölge üzerinde helikopterin dolaşması ve gittikçe yaklaşan düşman birliklerini fark etmeleri üzerine evi terk ederler. Belli bir mesafeye çekildikten sonra arazinin kuytuluk bir yerinde mevzilenirler.

Evi basıp arayan düşman, boşaltılmış olduğunu görünce arama ve operasyonlarını o çevrede sürdürür. Askerlerin Partizanları fark etmesiyle çatışma başlar. Tüm güçleriyle operasyona çıkan devlet güçleri, hemen çatışma alanında yoğunlaşarak gerilla mevzisini dört bir yandan yoğun bir bomba ve ateş çemberine alırlar.

Mevzideki gerillaların çemberi yaracak yeterli silah ve cephanesi yoktur. Bir çoğunda av kırmaları vardır. Güçler bakımından bu dengesizliğe karşın, sabah erkenden başlayan çatışma geniş bir alana yayılarak saatlerce sürer.

22 Kasım'da yaşanan bu çatışmada Konferans delegeleri; Hüseyin Tosun, Rıza Sökmen, Zeki Uygun, İbrahim Polat, Ünal Küçükbayrak, A. Rıza Boyoğlu, M. Kemal Yılmaz ve savaşçılar Kamile Öztürk ve İsmail Doğan şehit düşerler.

ESE'DEN YÜKSELEN ZAFER SLOGANLARIYDI!

"Yaşadığımız toprakların gerçeğine uyarlanmış Halk Savaşı Stratejisinin geliştirilmesi aynı zamanda Halk Savaşı'nın bütünlüklü ve bölgesel planlarının üretilmesi demektir. Mevcut durumumuzda zafere değin uzanacak bütünlüklü ve bölgesel planlamaların olmadığı koşullarda attığımız her adımın neye hizmet ettiği belirsiz kalacak, sapmalar kaçınılmaz olacaktır.

Tüm bu nedenlerle, teori ve stratejimiz kitapların, yazıların arasında hapsovmaktan kurtarılıp, doğru ve yeterince kavranışı sağlanarak kafalarda iktidara getirilmeli, canlı, yaşayan bir öz olarak, her sorunda rehberimiz denenek taşımız olmalıdır.

MLM teoriye ve Halk Savaşı stratejisine göre şekillenmeyi her pratiğimizde merkeze oturttuğumuzda, yaşadığımız toprakların gerçeğine uyarlanmış Halk Savaşı stratejisinin bilinçli bir pratik, inceleme-araştırma ve canlı, kolektif bir tartışmayla oluşturma

görevini kavradığımızda, her olguyu bu bakış açısıyla sorgulayıp değerlendirdiğimizde, her adımımızı teori ve stratejinin ışığında attığımızda, ancak o taktirde Demokratik Halk Devrimi zafere ulaşacaktır." (M. Demirdağ)

22 Kasım 1986'da Proletarya Partisi ağır bir bedel ödemiştir. Parti en zor koşullardan süzülüp gelerek varlığını devam ettirmiş ve savaşçı çizgisinden ödün vermemiştir.

İşte Proletarya Partisi tarihinde ağır bedellerden birinin ödendiği tarihlerden bir diğeri de 23 Kasım 1997'dir. Tarihimize Ese Yaylası şehitleri olarak not düşülen çatışma sonrasında TKP/ML'nin şehit düşen 4. Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ, TIKKO gerillaları Ümit Dinler, Duran Salman, Dilek Konuk ve Ümit Çağlayan San şehit düşerler.

TKP/ML'nin şehit düşen 4. Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ, 1970 Dersim doğumludur. Yaşamının birçok

alanına damgasını vuran başarıma azmi, okul yıllarında da kendisini gösteriyordu. Liseyi üçüncülükle bitirip TÜ Elektrik-Elektronik Mühendisliği'ni kazandı. Proletarya Partisiyle örgütsel ilişkiye üniversitede geçti. 1987'de gerçekleştirilen 3. Konferans sonrası Gençlik Örgütü TMLGB'nin yaratılmasında öğrenci gençlik alanında önemli rol oynayan ve tarihimizde Yel Dağı Şehitleri arasında yer alan abisi Ali Demirdağ'ın onun örgütlenmesinde önemli katkısı oldu. 1 Mayıs Harbiye Direnişi'nde tutuklandı ve bir süre Bayrampaşa Özel Tip Hapishanesi'n-

de kaldı. Daha sonra TMLGB önderliği içerisinde yer aldı.

Yaşamının sonuna dek tüm süreçlerde en zorlu görevleri üstlendi ve bunların altından kalkmada, partiyi en zor günlerde her türlü kavga kaçınılılığına ve tasfiyeciliğe karşı korumada aktif tavır alanlardan oldu. Onun kısa yaşamı baştan sona öğrenilmesi gereken nice derslerle doludur. Kuşkusuz O, her devrimcide olmayan bazı özelliklere sahipti. Bu özelliklerin başındaysa zekasını, yeteneklerini ve birikimini en iyi şekilde kullandığı politik önderlik geliyordu. Partiyi en zor süreçlerde yönetme, yönlendirme ve sorunların çözülmesinde gösterdiği inisiyatif, onda MLM biliminin bu topraklara uyarlanmasında etkili taktiklerin uygulanmasını da beraberinde getirmişti. Mehmet Demirdağ, Proletarya Partisi'nin önderi olarak, kavgaya tüm gücü ve bilincini vermiş, yolu ölene kadar proletaryanın yolu olmuştur.

6-9 Eylül Ovacık'ta ölümsüzleşen Nubar ve Rosa yoldaşların ardından 1-4 Ekim tarihlerinde Özgür ve Asmin yoldaşlar kucakladı kavgayı. Bir kez daha görevin diğer anlamı ölümsüzlüğü kucaklamaktı. Tıpkı diğer görevler gibi bu görevi de hiç tereddütsüz aldılar ve hiç tereddütsüz yerine getirdiler. Nice çarpışmalardan geçilerek geride bırakılan yılların birikim ve tecrübesi ile yöneldiler göreve. Hedef, anın belirlendiği görevi başarmaktı ve alınan bu görev de büyük bir inanç ve kararlılıkla başarılıydı. Kavga bir bayrak devriydi ve bedeli kan-can pahasına yürütülen kavganın geleneğinin böyle yaratılacağını çok iyi biliyordu yoldaşlar. Silahlar elden ele böyle geçecek, öncekiler sonrakilere, andakiler yarınlara, mücadele böyle süreklilik kazanacaktı. Kuşaklar kavgada böyle buluşacak ve böyle sürüp gideceğini biliyorlardı. Bildiklerini, bir kez daha hayata geçirmede tereddüt etmediler.

Yaşanan kayıplar ağırdır. Genç yaşamlarına sığdırdıkları savaş ve önderlik deneyimi, birikimi kayıplarımızın yarattığı boşluğu da anlatmaktadır. Yoldaşlarımız savaşın çeşitli kesitlerine tanıklık etmiş, sayısız düşman çemberini yarmış, sayısız düşman hedefine yönelmiş, kendinden önce ölümsüzlüğe yürüyen her bir yoldaşın devrettiği görevi de kuşanarak yürümüştür. Savaşın en amansız safhasında korkunun sofrasında ekmek yiyip, yılgınlığın suyundan içenlere ve olunmaz denilen zamanlara meydan okuyarak savaş iradesini korumuşlardır.

Verilen ağır kayıplar, geçilen zorlu süreçler göstermiştir ki, Proletarya Partisi ezilen kitleler varolduğu ve ezilenler doğru strateji, üretken taktik ve politikalarla örgütlendiği sürece devrim yolunda hızla ilerleyecektir. Sistemin yaptığı tüm hamleler boşa çıkarılmak zorundadır, parti ve kitleler varoldukça Demokratik Halk Devrimi mücadelesi zafere kadar ilerleyecektir. Bugün gerekli olan Parti politikasının kitlelere taşınarak, örgütlülüğün büyütülmesidir. Zorlu yürüyüşümüzde toprağın koynuna verdiklerimiz her daim bilincimizde, yüreğimizde yer almaya devam edecektir.

sahiplenmemizi engelleyemez. Faşist Türk devletinin halk savaşçıları sahiplenene dönük saldırıları ise tesadüf değildir. Ama egemen sınıfların gözden kaçırdığı bir şey vardır ki o bayrağı devralanlar geçmişte olduğu gibi bugün de bu saldırıları boşa çıkaracak, kadın kurtuluş mücadelesinde Rosa ve Asmin gibi önderleşecektir.

Bu bilinçle Rosa ve Asmin yoldaş umudun tohumu olarak toprağa düşmüştür. Filiz filiz Rosalar, Asminler yeşermektedir.

Meral'den, Ayfer Celep'e, Nergiz'e, Beş kızıl karanfilimize, Hasret ve Gül yoldaşlardan Rosa ve Asmin yoldaşlara uzanan mücadele kadınların kurtuluş yoludur. Durmak yok bu yolda, soluklanmak yok. Yılgınlık yok, umutsuzluk yok. Şimdi "Zirveleri hedefleyen zorlu yürüyüşe hazırlan" çağrısına yanıt olan Münire Sağdıç yoldaş gibi Karadeniz'in

dağlarının Komutanı Ayfer Celep gibi hesap sorma bilincine dönüştürmenin adıdır Rosa ve Asmin. Kamile Öztürk (Nuriye) gibi devleti kendi mahkemelerinde yargılayan baş eğmezliğin adıdır Rosa ve Asmin yoldaş. Yıldız Çiçek yoldaş gibi şehit düştükten sonra çıplak bedeninin teşhir edilmesine karşı kadınların kin ve öfkesinin adı olmuştur Rosa ve Asmin.

Rosa ve Asmin'leşerek dorukları fethedeceğiz. Bizler karanlığa güneş olacağız çünkü şafağın sahipleriyiz."

PŞTA: "ÖLÜLERİMİZDEN KORKUYORLAR, KORKSUNLAR!"

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri, bir açıklama yayımlayarak Halk Savaşçıların cenazelerine yönelik saldırıların devam ettiğini; Adli Tıp Kurumu süreci ile başlayan işkence politikasının, cenaze törenlerine saldırma, aileler üzerinde baskı

kurma vb. gibi devam ettiğini ifade etti. PŞTA'nın açıklaması şu şekilde;

6-9 Eylül tarihlerinde Dersim Ovacık'ta katledilen Erol Volkan İldem ve Fadime Çakıl'ın cenazeleri DNA eşleşmesi bahanesiyle aylardır ailelerine teslim edilmedi. Yakın zamanda Fadime Çakıl'ın ailesini arayan polis, cenazeyi alabileceklerini belirtmiş ancak aile dışında kimsenin cenaze törenine katılmaması yönünde baskı uygulamıştır. Yine pandemi bahanesiyle Fadime Çakıl'ın defnedileceği Dersim'in Mazgirt ilçesine bir hafta süreyle giriş çıkış kısıtlaması getirilmiştir.

Faşist iktidar hakkını isteyen işçiden korkuyor, köle olmayı reddederek geleceğini sahiplenen gençlerden, faşizme ve ataerkiye boyun eğmeyen kadınlardan, hak eşitliği için mücadele eden Kürtlerden ve Alevilerden korkuyor. Faşizm tüm emekçi ve ezilenlerden,

onların kahredici öfkesinden korkuyor. Bundandır azgınca halkın öncülerine, devrimcilere saldırması. Cenazelerimiz, ailelerimiz ve törenlerimiz üzerinde estirilen terör, devrimci iddia ve pratiği köreltmeyi, halkın sahiplenmesini engellemeyi ve en ön safta bedel ödeyen şehitlerimiz üzerinden halka gözdağı vermeyi amaçlıyor.

Devlet, zor gücüne dayanarak bu faşist terörü sürdürmekte ısrar etse de amacına ulaşamayacaktır. Çocuklarımızı, yoldaşlarımızı, onların ideallerini sahiplenmekten hiçbir zaman vazgeçmeyeceğiz. Polis terörüne rağmen cenazelerimize sahip çıkacak, şehitlerimizi anacağız.

Halk Savaşçısı Fadime Çakıl (Rosa) yoldaşın cenazesini devletin tüm baskı ve tehdidine inat sahipleneceğiz. Onları uğruna ölümsüzleştikleri ideallerini gerçekleştirme mücadelesi içinde olacak, yaşatacağız."

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Ümit Çağlayan San: Sivas Şarkışla ilçesi Emlakhüyük köyünde 1974 yılında dünyaya geldi. Sarıyer'de TMLGB'nin aktif bir militanı olarak yer aldı. 1996'da Bayrampaşa Hapishanesi'nde 96 Ölüm Orucu ve SAG eyleminde yer aldı. Sağlık problemlerine rağmen gerilla içerisinde yer alarak burada ölümsüzleşti.

Dilek Konuk: Tokat merkeze bağlı Dive (Günevi) köyünde doğdu. Bulunduğu lisede örgütsel faaliyetlerde bulundu, sonrasında çok istediği dağlarda gerilla olma isteğine kavuşmuştu. Küçük yaşta silah elde şehit düştüğünde dosta düşmana devrime bağlılığının mesajını veriyordu.

Ümit Dinler: 1974 Dersim Ovacık Yeşilyazı doğumludur. 1991'de Artvin'de faaliyet yürütürken ihbar sonucu yakalandı. Kısa bir tutukluluktan sonra kuryelik faaliyetini sürdürürken gerillaya katılma çağrısına olumlu yanıt vererek dağlardaki yerini aldı. Onun ısrarı gerilla olmaktı ve bu isteğine kavuştu.

Duran Salman: Tokat Almus'a bağlı Çambulak (Dadukta) köyü doğumludur. Partinin düşünceleriyle Halk Ordusu gerillaları aracılığıyla tanıştı.

Çobanlık yaparken askere çağrı pusulasını yırtarak Halk Ordusu'na katıldı.

Zeki Uygun: Sivas Hafik Kervansaray doğumludur. 3. Konferans Yurtdışı Delegesi olarak şehit düşmüştür. Bir süre öğretmenlik yapmış, sonrasında görevi bırakarak kendini devrim davasına adanmıştır.

Ünal Küçükbayrak: Urfa Viranşehir doğumludur. Tutsak düştüğünde komünist tavrını devam ettirmiş ve coşkuyla mücadeleye sarılmıştır. Çok zorlu koşullarda bir dizi görevi layıkıyla yerine getirmiştir. En son 3. Konferans Hapishane Delegesi olarak şehit düşmüştür.

Hüseyin Tosun: 1956 Dersim Pertek Pilvenk köyü Kevilkan mezrası doğumludur. 6 yıllık gerilla yaşamı boyunca sevginin ve nefretin, şefkatin ve öfkenin, acımasızlığın ve duygusallığın bariz bir karışımı olarak gerilladaki yerini almıştır. 22 Kasım'da 3. Konferans'ın Doğu Anadolu Bölgesi Delegesi ve TİKKO Genel Komutanı olarak şehit düşmüştür.

M. Kemal Yılmaz: Zonguldak Karabük'lüdür. Metris zindanında sorumlu komitede yer alanlardan biriydi. Çıktıktan sonra 3. Konferans'ta Batı Anadolu Bölgesi

Delegesi olarak şehit düştü.

Ali Rıza Boyoğlu: 1956 Erzincan Refahiye Odunlu köyü doğumludur. Daha sonra yerleştiği İstanbul Tuzla'da işçilik yapar. Bölgedeki işçiler ve halk arasında doğal bir önderliğe sahiptir. Faaliyetini engellemek amacıyla gözaltına alınır ve tutuklanır. 7 yıllık hapis hane yaşantısından sonra kavgaya atılmakta tereddüt etmez. 3. Konferans'ta Batı Anadolu Bölgesi Delegesi olarak ölümsüzleşir.

Rıza Sökmen: 1955 Elazığ doğumludur. 1980 öncesi mücadeleye katılmıştır. 3. Konferans Doğu Anadolu Bölgesi Delegesi ve TİKKO komutanı olarak şehit düşmüştür.

İbrahim Polat: 1950 Malatya Kürecik Çevirme köyü doğumludur. Partinin kuruluşundan itibaren içerisinde yer aldı, İbrahim Kaypakkaya ile birlikte Sinan Cemgil'i ihbar eden muhtarın cezalandırılmasında görev aldı. Bir süre Avrupa'da faaliyet yürüttü. ATİF'in kurucu üyeleri arasında yer aldı. 3. Konferans'a Yurtdışı Delegesi olarak katılmak üzere geldiği Dersim'de şehit düştü.

Kamile Öztürk: 28 Şubat 1956'da Çorum Alaca Eskiyapar köyünde dünyaya geldi. Çukurova Bölgesinde işçiler arasında faaliyet yürütmekle görevlendirildi. Bir düşman pususunda ele geçti ve işkencelerden başı dik çıktı. Tahliye edildikten sonra özlemine duyduğu gerillada yerini almıştı. Konferans hazırlıklarından dolayı delege yoldaşlarının yanına gittiğinde ölümsüzleşti.

İsmail Doğan: Dersim doğumludur.

Halk Savaşçısı olarak 22 Kasım'da 8 yoldaşıyla birlikte şehit düştü.

19 Kasım 1990'da Dersim'de TC güçleriyle TKP/ML TİKKO gerillaları arasında çıkan çatışmada **Hasan Altıntaş, Perihan Çolak, Fazlı Kaya ve Süleyman Kör** şehit düştü.

Rıza Akdemir: Erzincan Çayırılı doğumludur. Abisi Hüseyin Akdemir ile birlikte ÜGD üyesi faşistlerin saldırısına uğrar. Abisi şehit düşerken kendisi kaldırıldığı hastanede 17 Kasım 1976'da yaşamını yitirir.

Zülfikar Uralçin: 1956 doğumludur. Gençlik Örgütü'nün önderlerinden biri olarak Trakya bölgesinde faaliyet yürütür. 19 Kasım 1977'de İstanbul Halkalı'da sivil faşistlerce katledilir. Parti 1. Konferansı'nda Onur Üyeliği ile taçlandırılmıştır.

Ali Sarıbal: 1961 Akbağ köyü doğumludur. Görev alanı olan Diyarbakır'da 22 Eylül 1980'de gözaltına alınır. İşkencede komünist tavrı takınamaz ancak sonrasında hapishanede yoldaşlarının da yardımıyla kendini yeniler ve düşman ondan bilgi istediğinde tek kelime dahi etmez. Diyarbakır Hapishanesi'nde kaldığı koğuşta ağır bir şekilde dövülerek komaya girer. Gördüğü yoğun işkenceler sonucunda 19 Kasım 1981'de şehit düşer.

Hıdır Utan: 1956 Dersim Ovacık Çakperi doğumludur. 1977'de tutuklanarak hapse girdi. 1978 yılının sonunda yurtdışına çıkmak zorunda kaldı. Almanya'nın Bremen kentinde de faaliyet yürüttü. 18 Kasım 1983'de geçirdiği bir trafik kazasında hayatını kaybetti.

Halk Savaşçısı Fadime Çakıl (Rosa) Abluka Altında Toprağa Verildi

HABER MERKEZİ- 6-9 Eylül tarihinde Dersim Ovacık'ta yaşanan bombardımanda ölümsüzleşen TKP/ML TİKKO gerillası Rosa parti isimli Fadime Çakıl'ın cenazesi 5 Kasım Perşembe günü ailesi tarafından Malatya Adli Tıp Kurumu'ndan alınarak Mazgirt'in Alhan köyünde toprağa verildi.

Çakıl'ın ailesi, polisler tarafından "cenazeye kimse katılmayacak" denilerek tehdit edilirken, Mazgirt'e giden tüm yollar kapatıldı.

Mazgirt'e girmek isteyen Partizan okurları kontrol noktalarından geri çevrilirken, ikametgahı Mazgirt'te olanlar dahi ilçeye alınmadı.

TİKKO gerillası Fadime Çakıl'ın cenazesi ailesi tarafından, asker konvoyu eşliğinde Mazgirt'in Alhan köyüne

götürüldü. Cenazeye katılmak isteyen Partizan okurları kontrol noktalarında tehdit edilerek ilçeye girişlerine izin verilmedi. Çakıl'ın cenazesi ailesi tarafından yapılan törenin ardından, 2018 yılında Mercan Dağları'nda ölümsüzleşen kardeşi ve TİKKO gerillası Haydar parti isimli Zeynel Çakıl'ın yanında toprağa verildi.

FADİME ÇAKIL MEZARI BAŞINDA ANILDI

Fadime Çakıl'ın cenazesi 2 aylık DNA ve ATK işkencesinin ardından, 5 Kasım'da ailesi tarafından teslim alınarak abluka altında toprağa verilmişti.

Fadime Çakıl (Rosa) ile 2018 yılında Mercan Dağlarında ölümsüzleşen TİKKO gerillası Zeynel Çakıl (Haydar) Partizan tarafından mezarları başında anıldı. Mezarlara Partizan flaması

ve karanfil bırakılırken, tüm devrim ve komünizm şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi. Partizan okurları tarafından yapılan konuşmada, tüm saldırılara rağmen, Halk Savaşçıların cenazelerinin sahiplenileceği, Halk Savaşı'nın sürdürüleceği ifade edildi.

'ROSA VE ASMİNLEŞEREK DORUKLARI FETHEDECEĞİZ, KARANLIĞA GÜNEŞ OLACAĞIZ ÇÜNKÜ ŞAFAĞIN SAHİPLERİYİZ!'

Yeni Demokrat Kadın tarafından bir açıklama yayınlanarak "Kadınlar ilhamını Rosa ve Asmin yoldaşların inancından, halkına karşı duyduğu büyük sevgiden, kadınların sınıf bilincine içerilmiş kadın bilincinden alarak bayraklarını daha yükseltecektir" denildi. YDK'nın açıklaması şu şekilde;

"Egemen sınıflar her geçen gün saldırılarını boyutlandırmaktadır. Kendi sömürü sistemine tehdit gördüğü herkese ve her şeye karşı medyasıyla, tankıyla, topuyla haksız savaş politikasını sürdürmektedir. İşçi sınıfı, ezilen uluslar, kadınlar ve gençler bu saldırılardan nasibini alırken bu sömürü sistemine karşı haklı savaşı yürütme iradesinde ısrar edenler de kendi önderlerini ortaya çıkarmaktadır.

KADIN DÜŞMANI, FAŞİST TÜRK DEVLETİ KORKUYOR; KORKMAKTA HAKLILAR!

Kadın kurtuluş mücadelesinde bayrağı elden düşürmeyenler, önderleşenler egemen sınıflara korku salmaya devam etmektedir. Ne ATK ne askeri güçleri ne de diğer korku ve sindirme politikaları yoldaşlarımızı

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

f yenedemokrasi1

ig yenedemokrasi1

tw yeni_demokrasi1

whatsapp yenedemokrasi10.net

envelope yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umut Basım Yayımcılık Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İst İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20